

ΜΠΟΓΥΚΕΤΟ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΗΜΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : 'Οδός Δέκα 7.

Τελευταία κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

Εστωτικού δι' εν έτος... Δραχ. 100
Εστωτικού δι' εν έτος... Φρ. 100
Αγγλίας-Αιγύπτου... Διόρα 1
Αμερικής... Δολλ. 4
Δωδεκανήσου... Διρέτ. 80

Αι εδάμνητοι και τριμήνιοι κατ' αναλογίαν.
Αι συνδρομαί δέον ν' απευθύνονται ως εξής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
Εστωτικού δι' εν έτος 12 βιβλία Δραχ. 120
Εστωτικού δι' εν έτος... 160

Το τεύχος τιμάται Δραχ. 2

Δημοσιεύσεις ο στίχος δραχμαί 5

Δι' Αγγελίας Ιδιαίτερα συμφωνία.
Τα προσφερόμενα τεύχη τιμώνται δραχμάς 8
Το “ΜΠΟΥΚΕΤΟ”, πλην των συνδρομητών
του και των δι' του Γραφείου του πωλου-
μένων φύλλων, διατίθεται δι' του Κεντρικού
Πρακτορείου περί τας 25.000 φύλλων ως ή
κάτω τι βεβαιώσει τούτου.

Το Κεντρικόν Πρακτορείον Έφημερί-
δων βεβαίωι ότι, ως εξάγεται εκ των επι-
σημων βιβλιωτην το περιοδικόν “Μπου-
κέτο” πωλεί εβδομαδιαίως άνω των ετ-
κοσι χιλιάδων φύλλων.

Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Διευθυντής Κεντρικού Πρακτορείου

Προσφέρονται 50.000 δραχμαίς ενεί-
νονδισίς ή τηλεδιαφεύσει άνωτέρω.

ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

(Συγχώνευσις :

Τραπεζής Κωστοπούλου 1879
Τραπεζής Καλαμών 1918)
Κεφάλαια Δραχ. 10.000.000.—
Αποθεματικά... 5.000.000.—

ΒΑΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ : ΠΕΙΡΑΙΑΙ
ΚΑΛΑΜΑΙΣ
ΤΡΙΠΟΛΕΙ
ΣΠΑΡΤΗ

ΤΗΛΕΓΡ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ.

Δέχεται καταθέσεις εν όψει και επί
προθεσμίαι, Δραχμίων και Ξένων Νο-
μισμάτων υπό τούς συμφερότερους
όρους.— Έντελει πάσης φύσεως τρα-
πεζιτικής εργασίας.

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

‘Οδός Πειραιώς 1β. (‘Ομόνοια)-Αθήναι

Κύκλοι τμηματικών και διπλω-
ματικών εξετάσεων. Διδασκαλία και
εξέτασις καθημερινή και εργασία
έν γένει άρτιωτάτη, εγγυώμενη εις
τούς τακτικούς παρακολουθούσας
φοιτητάς επιτυχίαν άσφαλή.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΕΧΝΗΣ

ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΕΡΜΟΥ 10

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ

ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν την τιμήν νά γνω-
στοποιήσωμεν πρὸς τούς άπαντα-
χού της Μεσσηνίας ενδιαφερομένους
ότι αι ραπτομηχαναί «Νάουμαν και
Φάφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ρα-
πτομηχαναί του κόσμου. Θαύμα άν-
τοχής και στερεότητος. Θαύμα πο-
λυτελείας και ταχύτητος, πωλούν-

ται με δόσεις και Μετρητοῖς με τιμὰς λίαν συγκатаβατικάς.
Έχομεν ραπτομηχανάς εις μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας,
κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ύποδηματοποιῶν και
χειροκινήτους. Άνταλλακτικά τεμάχια παντός είδους βελό-
νας έφαρμοζόμεναι και εις τὰς μηχανάς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.
‘Αναλαμβάνομεν την εκμάθησιν μαθητηρίων αἱ όποιαί έχουν άγο-
ράσῃ ξένας ραπτομηχανάς ήτοι Σίγγερ και πάσαν άλλην μάχαν
κατ' όικον ή έν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 Δραχ.

‘Επιδιορθώνομεν ραπτομηχανάς παντός είδους.
Αἱ ραπτομηχαναί μας εἶνε διαρκῶς «Έγγυημέναι». Εἴμεθα
υπεύθυνοι διὰ πάσαν βλάβην των.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (άτσάλλι) έχουν δὲ τὸ σπου-
δαιότερον πλεονέκτημα ότι ράπτουν έμπροσθεν και ὀπισθεν.

Πελάται μή πτοήσθαι αγοράζονται ἀπὸ τὰς ραπτομηχανάς μας αἱ
όποιαί εἶνε αἱ Βασιλισαί πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΝ

“PALACE HOTEL”

‘Αποπερατωθείσας τελείως της άνοικοδομήσεως, ήρξατο
λειτούργειν κανονικῶς ἀπὸ τὰς 15 Ιουνίου τὸ μέγα έν
Λουτρακίῳ ξενοδοχεῖον “PALACE”, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ κ. Γωάννου Κριεμπάρδη, όστις πρὸ οὐδεμιᾶς δαπάνης
εδίστασεν ἵνα καταστήσῃ τούτο ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊ-
κῶν ξενοδοχείων, άνώτερον ὅμως ὡς πρὸς τὴν τοποθεσίαν.

‘Ανεγερθέν εις μαγευτικὴν τοποθεσίαν πλησίον τῶν
λουτρῶν και καθ' ὅλους τούς κανόνας της ἀρχιτεκτονι-
κής τῶν λουτροπόλεων με μεγάλας βεράντας εἰσχωρού-
σας έντός της θαλάσσης, με καινούργιῃ επίπλωσιν, λουτρὰ
καθαριότητος, εὐάερους αἰθούσας, με νιπτήρας ἀφθόνου
ψυχροῦ και θερμοῦ ὕδατος, μάγειρον εὐπρωπίων, όστις
ικανοποιεῖ ὅλα τὰ γούστα και με ὑλικά άρίστης ποιότητος.

Θαυμασία τῶν πάντων παιανίζει κατὰ τὰ γεύματα κα-
θημερινῶς, ἐκάστην δὲ Κυριακὴν ὁ χορὸς ἐξακολουθεῖ
μέχρι πρωῒας.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΔΕΛΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι Δραχμῶν 50.000... ἐτησίως 7 ο/ο
β') Εἰς Συνάλλαγμα... ἐτησίως 6 ο/ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ.
‘Ιατρός Δερματολόγος. ‘Επί δεκαετι-
ετίαν ‘Επαγγελματίας της Ιατρικής
κλινικής του καθηγητού κ. Γεωργίου
Φωτεινού. Δέχεται καθ' έκάστην ὁδὸν
Κεφαλληνίας 15α. ‘Ωραι 8-10 π. μ.
και 4-6 μ.μ.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ και ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ
τῶν καλλιτέρων οικογενειῶν της Πό-
λεως Καλαμών προτιμῶν πάντοτε
τὸν όικον «ΜΠΙΣΤΕΚΟΥ» ὁ όποιος
ράπτει τὰ πλέον σὺν γυναικαί φορε-
ματα με γούστο Παριζιάνικον και
καλλιτεχνικὴν μοναδικήν.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν
βιβλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθή-
κας. Γράψατε στο “Μπουκέτο”.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Ι.
Παπούλια. 64-‘Ερμού-64.

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ, Πα-
θολόγος—Παθολόγος ‘Αχαρνῶν 1593.

Τὰ περίφημα Συριανά Λουκούμα
ΔΑΝΙΟΛΟΥ τὰ όποια εἰσαγάγει
σαν εις τὴν ἐκδοσιν της Βιέννης και
εις τούς διαγωνισμούς τοῦ “Μπου-
κέτου” έγιναν ἀπαραίτητα γὰρ κάθε
ἐκλεκτῇ οικογενείᾳ τῶν ‘Αθηνῶν και
τοῦ Πειραιῶς.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

Μηνιαῖον καλλιτεχνικὸν περιοδικόν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεία : ‘Οδὸς Χαροῦ. Τρικοῦτη 23α
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΠΙΤΑΓΩΩΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
ΑΝΔΡΙΑΝΟΥ-ΦΑΕΣΣΑ
ΑΘΗΝΑΙ

Γραφεία διαφόρων τύπων. ΡΟΛ-
ΟΙ, κλασέρ, τραπέζια γραφου-
μενῶν πολυθρόνες, περιστροφ. μλ.
‘Απαντα Νεοτέρων συστημάτων

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ

Μετοχικόν Δραχμῶν... 72.000.000
‘Αποθεματικόν... 23.000.000

‘Αγοραπωλησία Συντάλλματος επί τῷ
‘Εστωτικῷ.—Πιστώσεις ἔναι ὀφειλ-
όμεναι.—Προσφορῆσις και Εἰσπραξις Γου-
ματίων.—Πιστωτικαί ‘Επιστολαί και ‘Εντο-
λαί πληρωμῶν.—Χρηματιστικαί ‘Εντολαί—
Χρηματογραφα π ρ ὃς φύλαξιν και Εἰσπραξις
τοκομερίδιον.—‘Ενοικίσις Χρηματοδο-
τίων.—Κατάθεσις ‘Όψεως και επί προθε-
σμίας.—Ταμειωτήριον μέχρι Δραχμῶν 20.000
ἐπὶ τοκῆρ 4 ο/ο ἑτησίως.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ
κάνειν ὄρατο δ έ ρ μ α. Ζητήσατε
δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικοῦτη 46
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ Σ.
Τζαλαλή, εἶνε τὸ τελειότερον φάρ-
μακον κατὰ τῶν ἐλιδῶν πυρετῶν.

16 Αὐγούστου 1925

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

533

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΧΑΝΕΤΑΙ Ο ΗΛΙΟΣ...

[ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘ. ΒΟΥΤΥΡΑ]

Εἶταν ή ὥρα πού βγαίνουν και πλανιῶνται οἱ σκιές, πού φεύγον-
τας τὸν ήλιο, τὸ φῶς του, τρέχουν ζητώντας τὸ σκοτάδι...
“Έμενα καθισμένος κοντὰ στὸ παράθυρο. Βαραῖά μελαγχολία
μῆξε. Σὰ νὰ με πλησίαζαν, μοῦ φαινόταν, σκιές ἀγαπητές, πρὸ-
σπα ἀγαπητά, χαμένα γὰ πάντα, στὸ πέραςμα τους νὰ ἐρχόνταν
κοντὰ μοι. Καὶ πόσα πόσα μοῦ θύμιζαν !
Πάνω σ’ αὐτὸ νὰ καὶ κάτι ἄλλο, μὰ ἐνθύμηση ἀγάπης καλῆς,
λησιμονήμενης. Καὶ παρουσιάστρεχε αὐτὴ με δύναμη, ὀλόγερη. ‘Ο
ἀδελφός χρόνος δὲν τὴν εἶχε κατακοιμιτιάσει.
Εἶταν ή ὥρα πού και ή περασμένη ζωὴ βγαίνει και πλανιέται.
Ναί, σὰ νάταν χτές, μοῦ φαίνεται, τόσο κοντὰ τὸ βλέπω ! Εἶχε
χαθεῖ και τότε ὁ ήλιος και ή κάθε γωνιά γέμιζε ἀπὸ κάποιο μυ-
στήριο.
“Εκαίσαμε ὥρα κρυφτὸ και μὰς βόηκε τὸ σκοτάδι. Οἱ ἀδελφές
μου με μὰ φίλη τους, με εἶχαν βάλλει νὰ τὲς βροῖσκα. Αὐτὲς κρυ-
βόντουσαν μέσ’ στὸ σπῆτι, κ’ ἐγώ, κάτω, στὴν αὐτὴ περίμενα
ν’ ἀκούσω :
— “Ελα...
Και πῆγανα τότε νὰ τὲς βρῶ.
“Εκαί με εὐχαρίστησε αὐτὸ τὸ παιδικὸ παιχνίδι, ἂν και εἶμουν
μεγαλύτερος ἀπ’ αὐτὲς κ’ ἄλλα παιχνίδια μοῦ ἔπρεπαν. “Η αἰτία
ὅμως πού μέκαμε, πού με κινούσε εἶταν ή μικρὴ τους φίλῃ ή Κα-
λυψώ, μὴ κόρη ξανθιά με χοντρές μακρὲς πλεξούδες, πού θαύμαζε
καθεὶ πὼς τὲς σήκωνε κεινὸ τὸ κεφάλαι.
Κ’ ὅσο ἐπαίξα, τόσο μέπαινε πὸ δυνατὴ μὴ ταραχῇ, κάτι με τὰ-
ραζε, μὰ τριονιμία αισθανόμουνα νάόρξῃ, ή νὰ γίνεταί μέσα μου.
Κ’ ἐπαθμοῦσα νὰ τὴν βρῶ μόνῃ, νὰ τὴν πιάσω σὲ κάποιο μέρος.
σὲ κάποια γωνία κρυφῇ, ἀλλ’ αὐτὴ κρυβόταν πάντα με μὴ ἀπ’ τὲς
ἀδελφές μου. Κ’ αὐτὸ με πείραζε, μέκαμε νὰ θυμῶνα με τὲς ἀδελ-
φές μου, χωρίς νὰ τὸ λέω, πού δὲν τὴν ἄφηναν μόνῃ.
Και στὸ σπῆτι ἄλλοι ἀπὸ μὰς δὲν εἶταν. “Η μητέρα μας εἶχε
βρεῖ ἔξω, με τὴν μητέρα της Καλυψῶς. Καὶ κοντὰ σ’ αὐτὲς εἶχε
ἐξορτισε και ή ὑπερέταίρας. Πῆρε κ’ αὐτὴ δρόμο νὰ πῇ νὰ
ῶη τὴ μάνα της, ὅπως μὰς εἶπε.

Κ’ ἔτσι εἴχαμε μένει ἐμεῖς και μεῖς και παίζαμε τὸ κρυφτὸ.
“Αλλ’ ή ὥρα περνούσε, ὁ ήλιος χανόταν και πού νὰ βρῶ μόνῃ
τὴ μικρὴ Καλυψώ. “Ηθελα νὰ πῶ νὰ κρύβονται χωριστά και ὅχι
μαζὶ, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ πῶ.
“Οταν ὅμως εἶδα τὴν ἡμέρα νάχει χάσει τὸ χρώμα της, νὰ τὴς
ἔχει φύγῃ τὸ λαμπρὸ, τὸ χαροπὸ τὴν χρώμα και νάχει γίνεῖ σκυ-
θωπή, δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ και τὸ εἶπα :
— Δὲν παίζω ἂν δὲν κρύβεται ή κάθε μὴ χωριστά !
Τὸ δέχτηκαν...
— Ναί, ναί, χωριστά ! Καλύτερα !
Πῆγα κάτω και περίμενα νάκούσω τὸ ἔλα...
“Αργούσαν...
— “Ελα !.. ἀκουσα ἐπιτέλους νὰ μοῦ λέει μὴ φωνή.
“Ανέβηκα πάνω σιγὰ κ’ ἄρχισα νὰ ψάχνω. Βρίσκα τὴ μὴ
ἀδελφὴ μου. Τὴς εἶπα ὅμως νὰ μείνῃ ἐκεῖ και θὰ κάνω πὼς δὲν
τὴ βρῶκα.
Σ’ ἄλλα δωμάτια βρίσκα τὲς ἄλλες δυὸ ἀδελφές. Τὰ ἴδια εἶπα
και αὐτὲς. “Έμενε τώρα ή Καλυψώ κ’ αὐτὴν ἤθελα νὰ βρῶ.
“Έμενα παντοῦ, τίποτα. “Έμενε μόνο ἓνα δωμάτιο, πού δὲν εἶχε
παράθυρο, σκοτεινὸ σχεδὸν και τὴν ἡμέρα με λαμπρὸ ήλιο. Μπῆκα
και αὐτὰ. Σκοτάδι. Καθὼς ὅμως ἐφαξα πίσω ἀπ’ τὴν πόρτα,
πάνω ἓνα σῶμα παχουλὸ, τρυφερό. Εἶταν αὐτὴ...
— Σ’ ἐπίασα !.. τὴς εἶπα και τὴν ἔσφιξα.
Καμμιὰ κίνηση δὲν ἔκανε. “Έμενε ἀκίνητη στὴ γωνιά με τὰ μά-
τια κλειστά.
“Η τριονιμία εἶχε ἀνάψει γὰ καλὰ μέσα μου και μεσέρνε ὅπως
σέρνει φουρτουνασμένη ἄγρια θάλασσα μικρὸ πλοῖακι στοὺς
βράχους.
Τὴ φίλησα. “Ακίνητη ἔμενε με τὰ μάτια κλειστά. Τὴν ἔνα-

φίλησα...
“Απ’ τὴ θεία αὐτὴ ἀπόλαυση μεβγαλε ή φωνὴ της ἀδελφῆς μου :
— Μὰ πού εἶσαι ; “Ακόμη ! ἔλεγε.

“Απ’ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἄρχισα μὴ ἀγάπη με τὴ μικροῦλα.
Κέχονταν σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα με τὴ μητέρα της σπῆτι μας.
“Εγὼ τώρα, πρῶτος ζητούσα νὰ παίξουμε κρυφτὸ, ὅταν οἱ μη-
τέρες μας μὰς ἀφῆναν μόνους. Καὶ παίζαμε. “Ετρεχα ζητώντας
τὴν Καλυψώ, και πάντα τὴν εὕρισα γιατί ἤξερα πού κρυβόταν.
“Εκεῖ ὅμως πού τὴν εὕρισα ἀργούσα πολὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλω...
— Μὰ πού εἶσαι ! φώναζαν οἱ ἀδελφές μου.

“Εγὼ ἔβγαينا τότε κατακόκκινος, ξαναμένος...
— Μὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴ βρῶ ! ἔλεγα.

— Μὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὴ βρῶ ! ἔλεγα.

Καὶ ὅταν παρουσιαζόταν ή Καλυψώ :

— Μὰ πού εἶχες κρυφτὴ ; τὴ ρωτοῦσα.

— Δὲ στὸ λέω, μοῦ ἀπαντοῦσε αὐτὴ με χαμόγελο.

Και μοῦδριχνε και μὴ πονηρὴ ματιά.

“Ενα ἀπόγευμα ὅμως οἱ ἀδελφές μου διαμαρτυρήθηκαν :

— Μὰ ὅλο τὴν Καλυψώ πὰς νὰ βροῖς ;

— Τὸ κάνω αὐτὸ γιατί ἔχω βάλλει πείσμα νὰ τὴ βρῶ και νὰ

τὴν βάλω νὰ φυλάξει, τούς εἶπα.

— “Α, ὅχι, θέλουμε και μεῖς, μοῦ ἀπάντησαν.

— Καλά...

“Αφῆσα τὴν Καλυψώ και προσπάθησα και βρῶκα μὴ ἀπ’ τὲς ἀ-

δελφές μου. Αὐτὴ θὰ ἔρχοταν νὰ μὰς εὕρισκε.

Πῆρα τὴν Καλυψώ γὰ νὰ κρυπτοῦσε μαζί.

— Πάρτε, μοῦ εἶπε αὐτὴ, νὰ κρυπτοῦμε καλὰ και μὴ μπορεῖ νὰ

μὰς εὕρη...

Καὶ κρυπτήκαμε σὲ μέρος πού στάθηκε ἀδύνατο νὰ μὰς εὕρη.

ὅχι μόνο αὐτὴ, ἀλλὰ και οἱ ἄλλες ἀδελφές μου πού φύλαξαν ἐκεῖ.

Κοντὰ ὁ ένας στὸν ἄλλον, σφιγμένοι, ἀκούγαμε τὰ βήματα νὰ

πλησιάζουν, νὰ φέρονται γύρω, νὰ σταματοῦν. Κάουγαμε μ’ ἓνα

τροπὸ εὐχάριστο πού μὰς ἔκανε ακόμα πὸ πολὺ νὰ σφιγνόμεστε.

Βρῆκα κ’ ἓνα ἄλλο μέρος γὰ κρυψίμο. Κεῖταν αὐτὸ ἓνα μικρὸ

δωμάτιο, κάτω ἀπ’ τὴ σκάλα γεμάτο ἀπὸ σπαρμένα ἔπιπλα. Ἐκεῖ

χωρήκαμε και μέναμε ὥρα. “Α, πὼς ἤθελα, πὼς ἤθελα νάμενα και

γὰ πάντα, ἔχοντας κοντὰ μου τὴ μικρὴ μου φίλῃ !

Νάμενα και χωμένους μέσ’ στὸ σκοτάδι. Πῶ ; μέναμε οἱ ἀράχνες

μέσ’ στὰ βαθύ ἀπόγεια ;

Κ’ ἐφαχναν νὰ μὰς βροῦνε και οἱ τρεῖς ἀδελφές μου, ἀλλὰ

πῶ ! “Οταν ὅμως βγήκαμε και μὰς εἶδαν βάλανε τὰ γέλια !

Μὰ πού εἴχατε χωθεῖ κ’ ἔχετε αὐτὰ τὰ χάλια ; μὰς εἶπαν.

Και οἱ δυὸ εἴμαστε γεμάτοι ἀπὸ ἀράχνες και σκῶν.

Μὴ μέρα ή Καλυψώ ἔφυγε με τούς γονεῖς της γὰ κάποιο νησί.

Εἶχαν μεταθέσει τὸν πατέρα της ἐκεῖ. Θυμῶμαι πὼς, ὅταν ἦσαν

νὰ μὰς ἀποχωρετήσουν, ζητούσα γὰ τὴ φίλῃς και νὰ τὴς πῶ πολ-

λά. “Αλλὰ δὲ βρῶκα ευκαιρία. Καὶ με κοιτάζε, με κοιτάζε με τὰ

δαχνοσμένα μάτια της...

— Καλὴν ἀνάμνηση και γρήγορα, τὴς εἶπα ὅταν δώσαμε τὰ

χέρια.

Πέρασαν λίγα χρόνια. “Ενα ἀπόγευμα πού πῆγα στὸ σπῆτι

ἐμαθα πὼς εἶχαν ἐρθεῖ και ξένοι. Καὶ εἶταν μέσα στὴ σάλα και

μιλούσαν με τούς δικούς μου. Σὲ λίγο με φώναξε ή μητέρα μου γὰ

πᾶω μέσα. Καὶ πῆγα. Μόλις μπῆκα γνώρισα τὸν ἓνα ξένο, ή τὴ

μὴ ἔβγα. Ε

προτείνω.

Η μητέρα της με τη μητέρα μου στο βάθος της σάλας μάς κοιτάζαν χαμογελώντας. Πήγα κοντά και τη χαιρέτησα. Αυτή βόηξε πως είχα γίνει πιά άνδρας...

Εκάθησα κάπου και με τρόπο κοιτάζα την Καλυψώ.

Δεν ήταν διόλου όπως πολλές φορές τη σκεπτόμουν, την έφερα με το νοῦ μου πως θαχαι γίνη. Κάτι άλλο! Έκει κοντά στὲς ἀδελφές μου καθόταν ένα θαυμάσιο πλάσμα, πὸν τώρα δὲ θυμίζε πιά ἡ δὲν εἶχε τίποτε τῆς μικρῆς Καλυψῆς. Μιά φωνὴ μελωδική γλυκερά, κ' ἕνα γέλιο χρυσταλλένιο...

Τάχα χάσει. Ἡ ματιά της ὅμως κάποτε ἐρχόταν καὶ σὲ μένα, καὶ μοῦ φερόθηκε ἔπειτα ψυχρά, πολὺ ψυχρά σὰ νὰ μὴν εἶχαμε ποτὲ τίποτε μαζί, σὰ νὰ μὴν εἶχα φιλήσει κείνα τὰ χεῖλια, κείνα τὰ ρόδινα μάγουλα...

Κι' ἄρχισαν νὰ ἐρχονται συχνὰ πάλι ὅπως καὶ ἄλλοτε, τότε στὸ σπίτι μας. Κ' ἐρχόνταν καὶ ὁ πατέρας της πολλὲς φορές κ' ἔμεναν ἴσαμε τὸ βράδυ.

Εἶχα ἀποζηλοῦν. Ἀλλὰ παρατήρησα, πὸς με ἀπέφευγε αὐτή, με ἀπέφευγε σὰ νὰ μὴν ὁ Σατανᾶς. Καὶ τὴν ἐπιανε τρόμος μεγάλος μὴ μείνει μόνη μαζί μου!...

Ἐνα βράδι γύριζα στοὺς κεντρικοὺς δρόμους ἄσκοπα. Τὸ ἀπόγευμα δὲν εἶχε πάει στὸ σπίτι μας. Καὶ ἀπὸν περίμενα ἀρκετὰ καὶ εἶδα τὸ σκοτάδι νάχρηται, ἀπελπίστηκα καὶ βγήκα ἔξω.

Εἶχε ἀρχίσει ἔσθρη δυνατὴ. Ἀνεμὸς ὅμως δυνατὸς φυσοῦσε κέρφερε κάποιου δροσίου.

Κόσμος καθόταν ἔξω ἀπ' τὰ καφενεῖα, καὶ ἄλλος γύριζε, πλημυροῦσε τοὺς δρόμους, τὰ πεζοδρόμια.

Βάδιζα μέσ' στὸν κόμο ἐχόντας αὐτὴ στὸ νοῦ μου.

Τὴ ζήλεια, πὸν μ' εἶχε τυραννίσει ὥρα, τὴν εἶχα βάλλει στὴν ἄκρη, γιὰ νὰ σκεπτῶ κατὰ ἄλλο, πὸς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω, καὶ βόηκα καὶ κατὰ ὥραία λόγια νὰ τῆς πῶ. Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν πετύχω μόνη.

Καὶ σιγὰ, σιγὰ φαντάστηκα, πὸς τὴ βόηκα μόνη πὸς παρουσιάστηκα, πὸς τὴ βόηκα μόνη πὸς παρουσιάστηκα ἔκει στὸ δρόμο, κέτρεξε κοντά της.

Δεσποινὶς Καλυψώ, πὸς μόνη; τῆς λέω.

— Καὶ σεις μόνος, μοῦ ἀπάντησε αὐτή.

— Ναί μόνος... μάρσεσι νὰ πλανιέμαι...

Ἐδῶ ὅμως στάθηκε, κόπηκε ὁ διάλογος, σὰ νὰ πλῆξε κάποιος ἄλλος ἔξωτος στὴ μέση, πὸν μοῦ εἶπε:

— Καὶ ἂν σοῦ πει τράβα τὸ δρόμο σου; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔβαζα μετὰ τὸ νοῦ μου καὶ προσπαθοῦσα ἀπὸ δὲ μπορούσα νὰ τὰ φτιάξω στὰ σωστά, νὰ τὰ φτιάξω μαζί της μετὰ τὸ νοῦ μου.

Ἀλλὰ κτεῖσι πάλι μοῦ τὰ χαλῶσε ὁ ἑαυτός μου, πὸν παρουσιάζονταν κάθε τόσο σὰ σατανᾶς.

Λένε πὸς ὅτι καλομετὰ κανεὶς ἐρχεται. Σ' ἔναν ἀπ' τοὺς πὸν κεντρικοὺς δρόμους ἔαφνικα μοῦ φάνηκε πὸς κείνο ποῦχα στὸ νοῦ, ἐφυγε κέγινε πρῶγμα ἀληθινὸ, ζωντανό. Ταράχτηκα. Ναί, εἶταν αὐτή!

Μὰ μπορούσα νὰ κάνω λάθος; Φοροῦσε τὰ ἴδια ρούχα καὶ τὸ καπέλλο της τὸ ψάθινο μετὰ τὸ κόκκινα τριαντάφυλλα...

Κόσμος πολλὸς γύριζε πάνω κάτω. Προσπαθοῦσα νὰ μὴν τὴ χάσω. Ἐπεφτα πάνω σὲ διαβάτες, γυναῖκες κ' ἄνδρες, τοὺς βλαστημοῦσα ἀπὸ μέσα μου, κ' ἔλεγα ἀγριεμένοις:

— Μορε ὅλοι σιγὰ πάνε!

Κατορθώσα νὰ τὴν πλησιάσω λίγο. Κοίταξα μὴν εἶνε ὁ πατέρας της μαζί. Ὅχι δὲν εἶταν.

Μόνη, μόνη θάταν! Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ἔφοδο δυνατὰ ὅσο μπορούσε. Πλησίασα ἀκόμα. Μοῦ κόπηκαν τὰ φτερά. Κάποιος πὸν πῆγανε δίπλα της, τῆς μιλοῦσε...

Ποὶς εἶνε αὐτός, εἶπα στὸν ἑαυτό μου, ποὶς εἶνε αὐτός πὸν τῆς μιλά; Μὰ, μὰ γιὰ στάσου... Μήπως τῆς μιλά ἔτσι...

Καὶ πλησίασα ἀκόμη...

Μὰ, μιλοῦνε! Τοῦ μιλά κ' αὐτὴ! Μὰ ποὶς εἶνε αὐτός; Εἶταν ἕνας νέος ἀδύνατος, μελαχρινὸς με σταχτιά ρούχα καὶ ψάθινο καπέλλο.

Μὴν εἶνε ἐρωμένος της...

Ἡ ζήλεια ἄρχισε νὰ με κεντρώνει δυνατὰ.

— Ἀκου! ἔκανα σὲ λίγο στὸν ἑαυτό μου, γελᾷ! Κατὰ τῆς εἶπε αὐτὸς καὶ γελᾷ. Ὅτε ντροπὴ, ὅτε διάκριση! Μέσα στὸν κόμο, γὰ, γὰ! Καμμιὰ κρούδα θὰ τῆς εἶπε, κ' αὐτὴ δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἔκαρδίστηκε! Μὰ δὲ λένε πὸς οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τοὺς κηνοῦς! Μποροῦν καὶ συνεννοοῦνται!...

Στρίψανε σ' ἕνα στενὸ δρόμο ἀλλὰ γεμάτο κόσμο. Κι' ἐγὼ ἀπὸ κοντά.

— Μὰ πρέπει νὰ με δεῖ, εἶπα ἑαφνικά, τί κρύβονται! Καὶ τότε, ἔτρεξε ἐμπρός, πέρασά ἀπὸ κοντά της, κῆπειτα μισοστάθηκε καὶ γύρισα καὶ τὴν εἶδα. Με εἶδε κιαυτὴ, με κύταξε

καλὰ. Ἐγὼ χωρὶς νὰ χαιρέτησά προχώρησα σιγὰ. Ἀκούσα αὐτὴν νὰ ρωτᾷ:

— Τί εἶνε;

— Τίποτα.

Μὲ προσέπεσαν. Ὅτε ἔστριψα διόλου τὸ κεφάλι μου. Τοὺς ἀκολουθοῦσα τώρα, ἀπὸ μακριά.

Πέρασαν σὲ ἄλλους δρόμους πὸν δὲν εἶταν κόσμος. Αὐτὴ στεκόταν κάποτε καὶ κοιτάζε βιτρίνες καταστημάτων, ἐρριγγε καὶ μὴ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος μου. Μοῦ φαινόταν καὶ τὸ σταμάτημά της αὐτὸ εἶταν ἐπὶ τοῦτο γιὰ νὰ κοιτάξει πίσω. Αὐτὴ κοιτάζε τις βιτρίνες χωρὶς νὰ ρίχνει ματιὰ πίσω.

Σιγὰ, σιγὰ μῆλκον σὲ δρόμους σχεδὸν ἐρημικοὺς. Θὰ τὴ συνανέυσαμε τὸ σπίτι τῆς θειᾶς της, ὅπου μένανε.

— Μὰ πότε τὸν ψώνισε, ἔλεγα μετὰ τὸ νοῦ μου. Θὰ ἦθε ἴσως κιαυτὸς ἐδῶ, ἀπ' τὸ νησί της! Τὴν ἔχω πᾶνει, ἀλλὰ...

Ἐτρεῖα τὰ δόντια μου.

Ἡ ἔρα, πὸς ἡ θειὰ της δὲν εἶχε παιδιὰ. Ἀρα τί εἶταν αὐτὸς ὁ ψαθάκιος;

Κέσφιγγα ἕνα ραβδί ἀπὸ ἀγριελιά πὸν κρατοῦσα κοιτάζοντας τὸν.

Ὁ δρόμος πὸν μῆλκον, εἶταν γεμάτος δέντρα ψηλά πὸν βοῦζαν, φώναζαν.

Εἶδα τώρα αὐτὸς νὰ πηγαίνει πολὺ κοντά της. Καὶ σκεπτόμενος ἀπ' αὐτὸ πλησίασα κέγινε κρυμμένος πίσω ἀπ' τοὺς κηνοῦς κορυφῶν τῶν δέντρων. Ἀ, κείνη τὴ στιγμή δὲν ἐμοῖσα με ἄνθρωπο, εἶχα κατὰ θηρίου.

Εἶδα πὸς αὐτὴ λοξοδρομοῦσε, σὰν νὰθελε νὰ τὸν ἀποφύγει πὸν πῆγανε πολὺ κοντά της, πὸν ἔφευγε πάνω της.

Ἀκόμα τότε, ἐγὼ πὸν κοντά.

Καὶ ψηλά, τὰ μεγάλα δένδρα φώναζαν, θορυβοῦσαν τρομακτικὰ σὰ νὰ θέλανε νὰ σκεπάζουν τὸν κηνοῦ τὸν βηματὸς μου, νὰ κρύψουν τὸν πλησιασμό μου.

Κατὰ τοῦτο αὐτὴ τώρα καὶ μιλοῦσε δυνατὰ, ἀλλὰ δὲ μπορούσα ν' ἀκούσω ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν δέντρων. Σὲ μὴ στιγμή ὅμως αὐτὸς τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι. Αὐτὴ στοματᾷ, τραβιέται...

Ὁρμησα. Μὰ πὸς ὁρμησα; Ἐταῖ θὰ ὁρμῶν τὴ θηρία πὸν παραφύλαγε πάνω στὰ ἔζωα πὸν ἀνύπνοτα περνοῦν μεσ' στὰ πυκνὰ δάση. Ἐταῖ θὰ ὁρμᾷ καὶ ἡ γάτα πὸν φυλάει ὅρες πάνω στὸν ποτικὸ!...

Πρὶν προφθάσει νὰ κινή τὸ παραμικρὸ κίνημα, τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό, τοῦ κατάφερα στὸ κεφάλι του τὴν ἀγριελιά πὸν κρατοῦσα ἀπ' τὴ μέση, τὸν πέταξα χάμω ἀνάσκελα, κ' ἔβγα οὐκ ἀστραπὴ, χάθηκα μεσ' στοὺς ἐρημικοὺς δρόμους.

Κατορθώσα τὴν ἄλλη μέρα νὰ λείπω ἀπ' τὸ σπίτι. Πῆγα σὲ κάποιον συγγενικό. Μόνο τὸ βράδυ παρουσιάστηκα στὸ σπίτι μας, στὸ τραπέζι, σὰ φρεγγμένη γάτα, περιμένοντας ν' ἀκούσω τὴν καταδίκη μου, ἢ τὴν κατηγορία μου.

Ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθα πὸς κατὰ εἶχε συμβῆ στὴν Καλυψώ, πὸς καθὼς πῆγανε στὸ σπίτι τῆς θειᾶς, μ' ἔναν ἐξιδελεφῆ της, πὸν εἶχε ἔρθει ὅχι ἀπ' τὸ νησί της ἀλλ' ἀπὸ κάποια ἑσπρία, ἐξιδελεφῆς ἀπ' τὸν πατέρα της, κάποιος ὁμᾷ πάνω τους, σ' ἕνα δρόμο ἐρημικό καὶ χτυπᾷ τὸν ἐξιδελεφῆ στὸ κεφάλι μ' ἕνα ῥόπαλο, τὸν ἀφίνει κάτω καὶ φεύγει! Τῆς καὶ μῆλκον τῆς Καλυψῆς τῆς εἶχε κοπεῖ τὸ αἶμα. Ὁ ἐξιδελεφῆς σήμερα στίς ἔντεκα, μετὰ τὸ κεφάλι προσιμένο σὲ κείνη τὴ μεριά πᾶλε τὸ χτύπημα μῆλκον στὸ σιδηροδόχο καὶ πᾶει στοὺς γονεῖς του.

— Τὸ καὶ μῆλκον τὸ παιδί, εἶπε ὁ πατέρας μου, ἦθε ἐδῶ νὰ διασπείραση νὰ δὴ τὴν Ἀθήνα καὶ κόνεψε, νὰ βροῖ τὸ θάνατο! Κάποιος μῆλκον τῆς, τῆρας πὸν θὰ γίνῃ κακοῦρος μεγάλος, εἶμαι βέβαιος! Εἶδε τὸ νέο νὰ συνοδεύῃ ὥραιο κορίτσι καὶ ἀγριεψε καὶ τοῦ ρίχτηκε...

— Καὶ πὸν νᾶξερ, πατερᾶκη μου, εἶπα μετὰ τὸ νοῦ μου, ὅτι τῆρας ὁ μεγάλος κακοῦρος, πὸν θὰ γίνῃ καὶ εἶσαι βέβαιος! Εἶνε μπρός σου καὶ εἶνε ὁ γυῖός σου! Ὅσο γιὰ τὸν κύριο ἐξιδελεφῆ, δὲ μετανοῶ πὸν τοῦ τὴν ἔσκασα τὴν ἑυλία. Νὰ σοῦ πετύχει ἑλιδελεφῆ!

Μὲ βασάνιζε μὴ σκέψη. Μὲ εἶδε αὐτὴ, μετὰ γινώριος; Μὰ εἶταν δυνατό νὰ μὴ με γινώριος, ἀπὸν πετάχτηκε στὴ μέση; Πὸς δὲν τῶπε τότε. Μήπως τάχα; Μὰ μὴ δὲ μ' εἶχε δεῖ τὴν ἀκολουθῶν; Τῶς δει...

Τὴν ἄλλη μέρᾷ τὴν εἶδα, μοῦ φάνηκε σὰ μαζεμένη. — Δὲν τοῦ λες τί ἐπαθες; τῆς εἶπε ἡ μητέρα μου. Αὐτὴ κατέβασε τὸ κεφάλι.

— Αὐτόνα ἔπρεπε νᾶξες καβαλιέρο, τῆς εἶπε γιὰ μένα μὰ ἀπ' τίς ἀδελφές μου, καὶ θὰ σοῦκανε τὸ μῶρτη νὰ μὴν ξέρε πὸς νὰ φύγει!

— Τί συκαμερὸς θάταν! εἶπε ἡ ἄλλη ἀδελφὴ μου. — Τῆρας, τῆρας! ἔκανε ἡ μάνα μου πὸν θὰ κάνει ἐγκλημα μεγάλο μὴ μέρα!

Ἡ μητέρα τῆς Καλυψῆς κινούσε τὸ κεφάλι λέγοντας: — Ναί, ναί!

Αὐτὴ ἡ Καλυψώ, μένα μικρὸ παραῖνο χαμόγελο στὰ χεῖλια, μοῦ

ἐρριγγε μὴ κρυφὴ ματιά.

Παρατήρησα πὸς τώρα ὅχι μόνο με ἀπέφευγε, ἀλλὰ καὶ δὲ με κοιτάζε. Σκέφθηκα ὅμως ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ κάνω. Νὰ τὴ βρῶ μόνη καὶ νὰ τῆς πῶ τὰ ὥραία λόγια, πὸν τοὺς εἶχα κάνει πολλὲς ἐπιδιορθώσεις.

Καὶ τὸ κατορθώσα. Ἐνα ἀπόγευμα τὴ βόηκα μόνη νὰ κάθεται σὲ μὴ μικρὴ ταράτσα δίπλα στὴν πέτρινη σκάλα, πὸν κάτω, εἶταν τὸ καμαράκι πὸν εἶχε γίνει κάποτε ὁ παράδεισός μου.

Μέσα στὴ σκάλα ἡ μητέρα της, ἡ δικιά μου καὶ κατὰ ἄλλες κυρίες μιλοῦσαν, συζητοῦσαν γιὰ τὸν καιρὸ καὶ γιὰ τὰ καλὰ ὑφάσματα.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα μετὰ τὴ γυαλιά, πὸν ἀπ' τὸ διάδρομο ἔβγαине κανεὶς στὴν ταράτσα καὶ παρουσιάστηκε ἐμπρός της.

Σηκώθηκε πὸν μ' εἶδε σὰ νὰθε τὸ σατανά.

— Γιατὶ σηκωθήκατε, δεσποινίς; τῆς ρώτησα.

— Γιὰ νὰ πάω μέσα...

— Νὰ πᾶτε, γιατί βλέπω ὅτι σὰς τρομάζει! Ἀν καὶ ἤθελα πρὶν νὰ σὰς πᾶ κατ'...

— Μὲ συγχωρεῖτε! Δὲ μπορῶ νὰκούσω τίποτα...

Καὶ νῆλθηκε νὰ φύγει. Ἐγὼ παραμέρισα.

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε! Εἶνε ἀλήθεια πὸς εἶμαι κηνοῦς! Μποροῦσα τὰ πάντα, τὸ πᾶν νὰ κάνω γιὰ σὰς!...

Γύρισε, καθὼς ἔφευγε καὶ με εἶδε:

— Τὸ ξέρω, μοῦ εἶπε, τότε, τί μπορεῖτε νὰ κάνετε!

Ἀρχισα νὰ τὴν ἀποφεύγω με πείσμα. Ἡ ἀγάπη μου σὰ νᾶξε γιὰ νὰ πείσμα, μένανε νὰ φεύγω με κάποιον φόβο μὴ τὴν ἀπαντήσω...

Μὴ μέρα ἔμαθα πὸς ἔφυγε γιὰ τὸ νησί της.

Πόσο δυνατὰ με χτύπησε αὐτὸ! Ἀρχισα τότε νὰ μετανοῶ γιὰ τῆς φερόθηκα ἔτσι, γιατί δὲν πᾶλιστα...

Ὁ καιρὸς λένε, τὰ πάντα γιαιτρεῖ, ἢ σβήνει. Σὲ πολλὰ ὅμως δὲ μπορεῖ, τοῦ εἶνε ἀδύνατο καὶ ρίχνει στίχτη μόνο ἢ σωριάζει σάχτη, καὶ φαίνεται ἢ φλόγα νᾶνε σβασμένη.

Πέρασαν τρία χρόνια χωρὶς νὰ δῶ τὴν Καλυψώ. Ἡ μητέρα μου καὶ οἱ ἀδελφές μου εἶχαν ἀλληλογραφία μαζί της καὶ τὴ μητέρα της. Μὴ ἀπ' τῆς ἀδελφῆς μου στὸν τρίτο χρόνο παντρεύτηκε.

Ἐγὼ κοιτάζα ἄλλες κόρες, ἔτρεχα κηνηγώντας νέες ἀγάπες. Καὶ με μὴ ἀπ' αὐτῆς ἐμπλέξα καὶ δὲ μπορούσα νὰ ἐξφύγω.

Στὸ σπίτι μου αὐτὸ εἶταν γνωστό. Χωρὶς νὰ πᾶ τίποτα ἐγὼ, ἦξε, πὸς τὸ γινώριζαν.

Μὴ μέρα ἀκούσα στὸ τραπέζι, τὴ μητέρα μου νὰ μιλά γιὰ τὴν νᾶ λεί στὸ πατέρα μου γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τοὺς τρόπους της καὶ τὴ φρονιμίδα της. Εἶπε καὶ πὸς τὴ ζήτοῦσαν τώρα πολλοί.

Σηκώθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ μὴ φωτογραφία της:

— Κοίταξέ τη. Αὐτὴ ἤθελε νὰ κάνω νύφη! εἶπε στὸν πατέρα μου. Ἀκόμη πὸν ὥραία ἔγεινε.

— Ναί, εἶνε πολὺ ὥραιο κορίτσι, εἶπε ὁ πατέρας μου, πάρα πολὺ ὥραιο!

Καὶ ἡ μητέρα μου ἔπειτα σὲ μένα:

— Ὅλεις νὰ τὴ δῆς;

— Τί νὰ τὴν κάνω; ἀπάντησα γὼ, ἐνῶ ἤθελα καὶ ἤθελα νὰ τὴ δῶ...

Μοῦ ἔφερε ἀναστάτωση αὐτὸ. Ἀλλ' ἔφερα τὴν ἡσυχία. Ἡ μητέρα μου, σκεπτικῶς, τὴν Καλυψώ καὶ δὲν ἔξερε πὸς ἡ Καλυψώ μετὰ βλεπεί σὰ διάβολο, πὸς με περιφρονεῖ. Καὶ καλύττερα πὸν ἔχω μπλέξει, γιατί θάτρεγα καμμιὰ προσβολάρα!...

Ἀλλ' ἡ μητέρα μου ἐκκολουθοῦσε κάθε μέρα νὰ λῆ γι' αὐτή. Καὶ ἔαφνικα μὴ λῆσε πέρασε τὸ Πάσχα μὴ ἀδελφὴ μου ἔφυγε καὶ πῆγε στὸ νησί πὸν ἔμενε ἡ Καλυψώ.

Ἐγὼ τραβηγμένο ἀπὸ κάποιο πείσμα, ζήτησα τὴν κόρη πὸν μοῦ ἔδειχνε ἀγάπη, ἀπ' τοὺς γονεῖς της, κ' ἔβαλα καὶ τῶπαν καὶ στὸν πατέρα μου.

Αὐτὴ δὲν ἀνῆλθε...

Ὅταν ἦθε ἡ ἀδελφὴ μου ἀπ' τὸ νησί, πῆγα νὰ τὴ δῶ. Καὶ ἔαφνικα μοῦ λεί αὐτὰ:

— Τί κλάμματα ἔκανε ἡ Καλυψώ πὸν ἔμαθε πὸν παντρεύτηκες, τί κλάμματα! Δὲ μπορούσᾶμε νὰ τὴν παρηγορήσουμε! Σὲ εἶχε γιὰ δικό της! Δὲν ἤθελε κανέναν ἄλλον. Ἐγὼ τῶξερα...

Πόσο τᾶράχτηκα! Ἀ, γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πει πρὶν, γιατί νὰ μὴ τὸ ξέρω; Καὶ γιατί νὰ τὸ μάθω τώρα;

Δημοσθένης Ν. Βουτυρᾶς

*

Ο ΣΦΥΓΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θέλετε νὰ δῆτε ποὶς εἶνε ὁ σφυγμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μέχρι τοῦ θανάτου του; Σὰς παραθέτουμε σχετικὸς τὸν κατωθὶ πίνακα.

Μετὰ τὴν γέννησιν 130-140 παλμούς, ἐνὸς μηνὸς 120, ἐνὸς ἔτους 108-120, 2 ἐτῶν 90-108, 3 ἐτῶν 80-90, 7 ἐτῶν, 85, εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν 80-85, εἰς τὴν ὥριμον ἡλικίαν 70-75 καὶ εἰς τὸ γῆρας 60-65.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκαστὸν ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐξαντληθεῖ.

ΕΙΣΟΥΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

M. Δ.

Μία ἀντίθεσι ἀξιοθαύμαστη στὸν κυριαρχοῦντα πανεγκολετισμόν, ὅτὸ ἐποικὸν ἐμφανίσαιος, χωρικῆς καὶ ἀνατολῆς. Θὰ ἔλεγαμε ὅτι εἶνε τύπος θελκτικῆς Γκρότχεν ἂν δὲν ἦτο τόσο ἐν-τονη καὶ ἐ-φραστικῆς φαινογ. οἰκ. συγγ. ὁρὸς δὲ γλυκερὴ καταντῆ, μετὰ πλοῦσι καλλιὰ τῆς γυρισμένη γύρω ἀπὸ τὸ παιδικὸ κεφάλι της. Τὸ πρόσωπόν της ἕνα μαγικὸ ἀντιφύγισμα τῆς ψυχῆς της. Ἀμέσως καταλαβαίνει ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα σπάνιο λουλοῖδι σέ-ρας, πὸν προϋποθέτει ἀδιάκοπες φροντίδες καὶ περιποιήσιν ἐκ-κρῆς ἡμερικῆς στοργῆς. Ἐχει σπανίαν πνευματικὴν μόρφωσιν, δια-βάσει πολλή, συγχρόνως θὰ τὴν δῆτε καὶ σὲ κοσμικὰ κέντρα, καὶ τότε ἀκριβῶς θὰ κάμετε τὴν σύγκρισιν μετὰ τῆς συνομήλικῆς της, καὶ θὰ τὴν θαυμάσετε γιὰ τὴν παιδιτικὴν ἀφέλεια πὸν τὴν χαρακτη-ρίζει.

Ἡ Μονταίν

*

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαρίλ. Ἀντωνάτου. Οὐδείς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως τῆς καὶ ἀπόδοσος ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὁρθοφροσύνη καὶ ἡ συνείδηση τοῦ λαοῦ ἀρχίζε να πείθεται πὸς δὲν ἦταν οἱ παπᾶδες σκευὴ ἐκλογῆς, οὔτε οἱ πολιτικοὶ τοῦ τσαρλατανίου, ἤρωες.

Ὁ θάνατος καὶ οἱ κηδεῖες στὸ Ληξούρι.—Ὁ οἰκογενειακὸς βίος τοῦ Λασκαράτου.—Ἡ ἀνατροφή τῶν κοριτσιῶν.—Οἱ καταδρομὲς μου ἐξ αἰτίας τοῦ Λύχνου.—Ἰδιωτικὸ σχολεῖο.—Διδασκαλία στὸ Ληξούρι.—Τρόποι να πολεμάμε τὴν κακολογία.

Στὰ 1863 πέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς μου, ἀντρας τῆς τρίτης μου ἀδελφῆς, πὸν πέθανε καὶ αὐτὴ ἕνα μῆνα ὕστερα. Ἀγαπῶμαι αὐτοὺς τοὺς δύο θανάτους, γιὰ νὰ φέρω στὸ φῶς μερικὰ γεγονότα χυδαῖα καὶ βάρβαρα, πὸν δείχνουν τόσο πρωτόγονη καὶ ἀγροῖκα, ὅσο ἀνήθικη καὶ διεφθαρμένη τὴν κατάστασι τῆς κοινωνίας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Τὸ αὐτοῦ αὐτὸ ἀντρόγυνο, στερημένο ἀπὸ παιδιὰ, συμμείνησε ὥστε καθένας ἀπὸ τοὺς δύο πὸν θὰ πέθαινε πρῶτος, ἔκανε τὸν ἄλλο κληρονόμο του. Ἐσύνταξαν τῆς διαθήκῆς τοὺς μὲ αὐτὸν τὸν ὅρο καὶ δὲν ἦταν ἀγνωστο στὴ χώρα. Γι' αὐτὸ, στὴν τηλεγραφεῖα ἀρρώστεια τοῦ γαμπροῦ μου, σὺν ἐφοβητικῇ γιὰ τὴ ζωὴ του, οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ ἀνησυχῶσαν. Δὲ θὰ εἶχαν καμιάν ὠφέλεια ἀπ' αὐτὸν τὸ θάνατο !...

Στὸ Ληξούρι ὁμῶς, σὲ παρόμοιες περιστάσεις, τὸ ὅλο ταχτοποιεῖται μὲ τὴ μεσολάβησι τῶν ξερολόγων. Ἐστρεφᾶν λοιπὸν στὸ συνηθισμένο ξερολόγο, τοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ τοὺς σκοποὺς τοὺς καὶ ὅταν ὁ ἅγιος ἄνθρωπος κατέστηκε νὰ δώσῃ τὴ βοήθεια τῆς θρησκείας σ' ἐκεῖνον, πὸν πέθαινε, ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ πὸς δὲ θὰ τοῦ τὴν παραχωροῦσε, ἂν δὲν ἄλλαξε τὴ διαθήκη του !

Νὰ πεθάνῃς χωρὶς τὴν συγχώρησι τῶν ἀμαρτιῶν σου ἀπὸ τὸν ξερολόγο, εἶναι στὸ Ληξούρι σὺν νὰ ἐρευνῆς γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, χωρὶς διαβάτηριον ἢ χωρὶς τὴν προδικαστικὴ ἐπικύρωσι. Νὰ πεθάνῃς χωρὶς ἐξομολόγησι καὶ χωρὶς νὰ μεταλάβῃς εἶναι γιὰ τὸ Ληξουριώτη, σὺ νὰ χᾶσῃ ὅλους τοὺς κόπους. Δὲν εἶναι δεχτὸς σὲ κανένα μέρος τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ ξαναστρέφεται μὲ καταισχύνῃ σὲ τοῦτον τὸν κόσμον, σὺν βουκόλας, γιὰ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἀπογόνους του. Καὶ πὸν ἀντροπὴ γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ πεθαμένου !

Μ' αὐτοὺς τοὺς ὁρους ἦταν ἀπαραίτητο στὴν ἀδελφῇ μου νὰ κάμῃ λάτεια θυσία, γιὰ νὰ προμηθεύῃ στὸν ἄνδρα τῆς ἐπικύρωσι τοῦ διαβατηρίου, τὴν ἐγγραφοῦ τοῦ παπᾶ, καὶ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀπὸ τὴν ἀτιμία συζύγου πεθαμένου, χωρὶς ἐξομολόγησι καὶ χωρὶς τὴν ἁγία κοινωνία.

Ἀφοῦ τὰ δύο μέρη διαπραγματευθήκανε καὶ ἐπέστανε σὲ συμφωνία γιὰ νὰ πάρουν οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐτοιμοθάνατου ἕνα καλὸ κληροδοτήριον, ἔφεραν τὸ συμβολαιογράφον ἔναξ καὶ ἐκδόθησαν σὺν τῇ ἐτοιμοθάνατου καὶ, ἀφοῦ, μὲ τὴν πράξιν αὐτῆς ὕστερος θελήσεως (τῶν συγγενῶν), τὸ κληροδοτήριον ἐξασφαλίστηκε στὸ συνέργον τοῦ ξερολόγου, τότες ὁ τηλεγραφεὶς τοῦτο ἦλθε νὰ φέρῃ τὴν ἀνακούφισι τῆς θρησκείας. Στὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς μου, πὸν συνέβηκε λίγῳ ἄργότερα, οἱ χτηνωδεῖς στάθηκαν ἀλλοιώτικες.

Στὸν τόπο μας ὑπάρχει μὴ ἀπὸ τῆς πρόληψος τοῦ ὅχλου ὅτι οἱ καθολικοὶ παπᾶδες συντομεύουν, σὲ μερικὲς περιστάσεις, τὸ θάνατο τῶν ἐτοιμοθανάτων, μ' ἕνα σχοινὶ στὸ λαϊκὸ τους. Ἡ ἀνώτερη τάξι τῆς κοινωνίας μας εἶναι ἀπαλλαγμένη, γιὰ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν, ἀπὸ τὴ γελοία ἐτοιμὴ πρόληψιν. Εἶναι ὁμῶς παρὰ ὅσο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ ἀντίθετο: πὸς οἱ ὁρθόδοξοι παπᾶδες μας συντομεύουν τὸ θάνατο τῶν ἐτοιμοθανάτων μας, ἂν δὲ μ' ἕνα σχοινὶ στὸ λαϊκὸ τους, ἀλλὰ μὲ τοὺς τρόπους, πὸν σκοπεύουν ἀπάνου ἀπὸ τὴν κλίβιν τοῦ δυστυχισμένου, πὸν βροῖσκειται σ' ἀγωνία. Μόλις ὁ Γιάτρος δώσῃ τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, οἱ ἴδιοι οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀρρώστου ἀσχολιῶνται νὰ τοῦ ἐμπνεύσουν αὐτοὺς τοὺς φόβους. Τοῦ μιλοῦν ἀμέσως γιὰ ἐξομολόγησι καὶ γιὰ ἁγία, καὶ ὁ δυστυχὴς νοιώθει τότες πὸς τὸν ἀπελπίζουν γιὰ τὴ ζωὴ του καὶ τοῦ λένε νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ πεθάνῃ. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰδήσιν, ἡ κατάστασι τοῦ δὲν παύει νὰ χειροτερεύῃ. Ὁ ξερολόγος φθάνει καὶ ἡ ἀρρώστεια γίνεται πὸν βαρεῖα. Ἀκολουθεῖ ἡ κοινωνία: ὁ παπᾶς μὲ μεγάλη ἱερατικὴ στολή, κρατῶντας μὲ τὰ χεῖρα του τ' ἁγία ἀπάνου στὸ κεφάλι του, μὲ συνοδείαν ψαλτάδων, πὸν ψάλλουν νεκρώσιμα, μὲ ἀναμμένες τῆς λαμπάδες, μὲ τὰ φανάρια ἀναμμένα καὶ μὲ μὴ καμμένη νὰ μᾶς δείξῃ, μὲ μὴ καὶ τὴ σημαίνουν ἐπίσης νεκρώσιμα, προχωρεῖ τρομερὸς, καὶ ὁ λὴν αὐτὴν τὴν πομπή, ἀπάνου ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ ἀδυνατισμένου ἐτοιμοθάνατου καὶ τοῦ φέρει τὸ θανάσιμον χτύπημα. Ἀλλὰ πὸς ἀνδοράρος μὲ τέλεια ὕψος, ἤθελε βαστάξῃ, ἂν τοῦ ἔκαναν τόσα ἔσχα καὶ γι' αὐτοῦ !

Καὶ ὁμῶς αὐτὴ ἡ φοιχτὴ δοκιμασία δὲν θεωρεῖται πάντα ἀρετὴ καὶ ἡ φτοχὴ μου ἀδελφῇ ὑποχρεώθηκε νὰ ὑπομείνῃ ἐπιπροσθετα μίαν ἄλλην ἀγωνία περὶ ἀπάνθρωπον ἀκόμα, τὴν ἀγωνία, πὸν ἐπιβάλλουν συχνά σ' ἐκεῖνους, πὸν δὲν τοὺς ἐξόκτωναν μὲ τὴν πρώτη δοκιμασία πὸν τὴ λένε εὐχέλαιο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΩΔΗ

Τοῦ Χαρίλ

Ἔλα Σοῦφί μου, ἔλα νὰ ἴδῃς ποιτὴν κρονταλλένον, μὲ λάμψιν περιούσιαν.
Ἔλα ν' ἀσπράξῃς τὴν ὄψιν σου σὲ χρῶμα κοραλίνον ἀπὸ γλυκὸ κρασί.

Γ' ἀδύλιντα μυστήρια, πὸν χαίρει ἡ Σοφία, θένε μετρητὴ μὲ τὸ κρασί στὸ πλάι νὰ τὰ λύσῃ...
Τέτοια μεγάλη δύναμι καὶ τέτοια φαντασία κανένας διαβασμένος νοὺς δὲν εἰμπορεῖ νὰ κλείσῃ.

Ὁ Ἄγκας ἱ) ἐπὶ πολὺ δὲν πέφτει σὲ κυνήγι, καὶ δὲν τὰ δέχεται ἀνοίγοντες τὰ μαζώξουν πάλι.
Γιὰτὶ γὰρ τέτοιο ἅγιο ποῦλι ποῖος τὰ δέχεται ἀνοίγει; μόνον γιὰ τὸ φῶς τοῦ ἀντρου θὰ τὰ βάλῃ.

Σὲ τοῦτον τοῦ παλινόκορου τὸ φτωχικὸ τραπέζι ἕνα ποιτὴν ἔχει νὰ πῇ κανεὶς—καὶ νὰ πηγαίῃ !
Κι' ἀλλοῖμονο σὲ κείνον πὸν πάντα περιμένει πὸς θάξῃ τὴν ἀγάπην του κοντὰ του νὰ τοῦ παίξῃ !...

Φτωχὴ καρδιά μου, πέρασιν τῆς νεότητος σου τὰ χρόνια, Κι' ἕνα λουλούδι ἀπὸ τῆς ζωῆς δὲν ἤρως τὸ περᾶν...
Τι μ' ὀφείλει νὰ μὲ τιμῶν καὶ μὲ δοξάζουν ὅλοι, σὺν ἔχῃ νεκρὰ στὴν καρδιά καὶ στὸ κεφάλι χιόνια !

Ἰντιτὰς ὅσοι ἔχετε ζοὴ καὶ ἔχει ἀκόμη νεότητη !
Γιὰτὶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀδάμ ἦλθε μὴ παύσῃ μέρος Π' ἀρῆξεν τὸν Παράδεισον, σκυρτῶς ἀπ' τὴν ποῖον, Σὺν τὸν τελειώσαν ἡ σοδειὰ καὶ ἡ λεβεντιά του ἡ πρώτη.

Ὅσο γὰρ μένα, ἀρῆστε μ' ἀφοῦ τὸ θέλ' ἡ τύχη, σκαλίσθ' οἱ τὴν κοίτα τὴ χρυσὴ τοῦ Τζέμ 2) τοῦ βασιλᾶ...
Σὺν ἀράξει μου καλὸ καὶ δόξος στὸ Σείχη τοῦ Τζέμ ἀπὸ τὸ μέρος μὸν ὀλογκὰ φίλιν...

Μετάφρασις Μιχαὴλ Ἀργυροπούλου

ΘΕΛΙΝΗ ΚΡΥΦΗ

Τοῦ Ρολλινά

Πρὸς φίλον.

Σώπαίνε κρὺν τὰ δακρυὰ σου, μύρτινος βουβός, νὰ μὴ γογγύῃς.
σφάλει στὸς ἄλλους τὴν καρδιά σου, κάθε φορὰ πὸν τὰ σφονγγίζεις.

Σὲ μονοῦν γιὰ σὲ γραμμένη μόνον τ' οὐρεὶ σου χῶς μὴ δείχνῃς ὅμι λυπημένη Μάρτυς βουβός, τὴν πόρτα κλείσιν...

Σώπαίνε καὶ ὅς τὸν θάνατό σου περῶναι ἡ θλίβῃ στὴν Ἐρμιά.
Ἀχ ! καὶ ἔχει μάτια, ἔχ' ἡ καρδιά νὰ κλαίῃ σὺν Νιάρθ τὸν καυμὸ σου...

Μετάφρασις Μιχ. Ἀργυροπούλου

ΓΑΜΟΣ

Τοῦ Λ. Στεκερτ

Μὴ γένης σκεπτικὴ τὸ πρόσωπό σου, μὴ γένης τὴ ματιὰ σου δειλωμένη, ἀνοίχτικη, γιὰ κῆτα, ἡ κάμερά σου, ὁ βουβὸς τῆς ἀγάπης σὲ προσμένει.

Ἀφῆρε δὲδὸ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι, λενὰ σου τὰ ρούχα βγάλε ἀνάι, στὸ νεκρικὸ προσκέφαλο μὲ πόθο ἀπὸ τῶς γλυκὰ τ' ὠραῖο κεφάλι.

Τὴν ἀγκάλια στὸν ἔρωτα ν' ἀνοίξῃς καὶ τῆς ντροπῆς τοὺς φόβους μὴν ἀγῆσῃς, σὲ στήθῃ σου βαθεῖ μὲ μὴ νὰ πνίξῃς.

Τὸ πρόσωπό τ' ὠραῖό σου μὴν ἀρῆσῃς, σὲ χέρι σου καμμένο νὰ μᾶς δείξῃς ἄγριο καὶ σὺ κρυφὰ θὰ κοκκινίσῃς.

Μετάφρασις Κ. Καιροφύλα

1) Ἄγκας, ὄνομα ἱεροῦ κουλιού, πὸν παρὰ τοῖς αἰρεσίσταξιν Σοῦφί συμβολίζει τὴν δύναμιν τῆς ἐρευνῆς τοῦ θεοῦ κατὰ τὴν ἴδιαν θεωρητικὴν θεωρίαν, οἱ φιλόσοφοι δὲν εἶναι τὴν δύναμιν αὐτήν.

2) Ὁ Τζέμ 2) εἶναι ἕνας πολὺ πλούσιος καὶ μεγάλος βασιλεὺς τῆς Περσίας, πὸν μὲσα σ' ἕνα πολὺ τιμὸ ποτὴρ τοῦ ἔβλεπαν ὅτι εἶναι σὲ δὴν τὴν Πλάσι. Ἐπειτ' ὁ Χαρίλ εἶναι ἕνας ἀποσιωπητικὸς λάτρης αὐτοῦ τοῦ ποτῆρος, πὸν κλείνει μὲσα τοῦ γυῖος τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ κόσμου. Πρῶτα νὰ τὸ ποῖα καὶ αὐτὸς ! Οἱ σπουδαῖοι παρομοιάζουν τὸ μεθύσι γιὰ τὴν λατρεία τοῦ θεοῦ μὲ τὸ μεθύσι τοῦ κρασιοῦ. Καὶ ὅτι φαίνεται μὲσα στὰ γυῖα τὸν ὡς ἀγάπην στὸ πᾶν δὲν εἶναι παρὰ μίαν συμβολικὴν λατρεία καὶ ἕνας ἔκτος στὴν δόξα τοῦ θεοῦ.

ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΥΠΕΡΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

Η ΛΑΥΡΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

Ὁ ἐν Ἀβινιὸν τάφος τῆς. Ἐπίσκεψις τοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α' στὴν Ἀβινιὸν. Διαταγὴ ν' ἀνοιχθῇ ὁ τάφος. Τὶ ἐδρῆθησαν ἐντὸς αὐτοῦ. Τὰ ὅσα τῆς Λαύρας καὶ ἡ κασετίνῃ μὲ τὴν περγαμνὴν. Ὁ σοφὸς μοναχὸς Ὑάκινθος. Τὸ ἐπίγραμμα τοῦ Φραγκίσκου στὴν Λαύρα.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1333 μίαν λαμπρὰ βασιλικὴ συνοδεία, παρακολουθουμένη ἀπὸ ἀρειμανίους σωματοφύλακας, ἔβαινε καλὰζοῦσα στὴν Ἀβινιὸν, πόλιν τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας. Ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος ὁ Α', ὁστις ἐπισκεψάμενος τὴν Ἀβινιὸν, μὲ τὸν πόθο, μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ, νὰ δῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια τὸν τάφο μίαν γυναῖκα πρὸ 133 ἐτῶν ἀποθανούσης, γυναῖκα, ἡ ὁποία μὲ τοῦ ἔρωτα, τὸν ὅποιο ἐπέκρινε στὸν ἐρωτικὸν πόθον τῶν ποιητῶν τῆς Ἱταλίας, τὸν Πετράρχην, ἀπεθανάτισε τὸ ὄνομά της. Τὸ πλῆθος «ἀείποτε φιλοφρονεῖ καὶ φιλοθεάμενον», συνωστίζονταν γύρω στὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐμελλε νὰ καταλύσῃ ὁ βασιλεὺς, ὁ Φραγκίσκος ὁ Α' ὁ τὸσον μεγαλειώδης, ὁ ἀνδρεῖος καὶ τολμηρὸς.

Ὁ βασιλεὺς δεχθεὶς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως ἐξήτησε κατόπιν χωρὶς ἀνάλοῦν ἀπ' τὸν δήμαρχον νὰ ὁδηγήσῃ τὴν μονὴ τῶν Φραγκισκανῶν, ὅπου τὸ 1348 εἶχε ταφῇ ἡ Λαύρα, ἡ ὁποία τὸν Πετράρχην ἐκοιμήθη. Ἡ πλουσία αὐτὴ μονὴ βρισκτοῦσα σ' ἕνα ὠραῖο, κατὰ φύσιν ὄριον, σὲ πρὸς τὴν πόλεω. Στὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς μονῆς νὰ βρισκτοῦσα μίαν λευκὴν μαρμαρινὴν ἀνεπίγραφη πλάκα, ἡ ὁποία ἐκάλει κοινὰς «ὁ τάφος τῆς Λαύρας».

Ὁ βασιλεὺς χαλεπῶς μ' ἕνα χαμόγελο τοὺς μοναχοὺς ποῦσαν μαρτυροῦν τὸν προαίτιον καὶ διακονίαν τῆς λατινικῆς προσφώνησι τοῦ πατριάρχου ἡγουμένου ὁ ὁποῖος ἀγωνίζονταν νὰ διαβάσῃ αὐτὴν ἐκ χειρογράφου, διευκρινῇ βασικάς τὸν ναὸ καὶ στάθῃκε μπρὸς τὸν ἀπὸ ἐκεῖνον τάφο. Ἐπειτα στράφηκε πρὸς τὸν δήμαρχον, ὁ ὁποῖος ἐπέκρινε χρεὶ ὁδοῦ, τὸν ὥστις :

— Ἀνοίχθηκε ποτὲ ὁ τάφος αὐτός ;
— Ὀχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ δήμαρχος, ποτὲ δὲν ἀνοίχθηκε. Εἶναι μάλιστα ἀμφίβολο καὶ ἂν εἶναι αὐτὸς ὁ τάφος τῆς περιφωμένης Λαύρας.

Ἐπιθυμῶν λοιπὸν, εἶπε ὁ Φραγκίσκος, ν' ἀνοιχθῇ σήμερον ὁ τάφος μου, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ σχετικὸς.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Φραγκίσκου ἦταν γιὰ ὅλους προσταγὴ. Καθάρσαν λοιπὸν πρῶτα τὴν ἐπιτάφια πλάκα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβρίσκονταν ἱερὴ οἰκισμένη, σφραγισμένη ἀπ' τὴν πολυκαρπία. Ἐπ' αὐτὴν ἀπὸ τὸ οἰκισμὸν ἦσαν χαραγμένα ἕνα θαυμάσιο ὁδοῦ.

Κατόπιν ἀνοίξαν ἀμέσως τὸν τάφο. Στὸ βάθος ἐνὸς περιόπου πέσαν βρεθάναν ὀλίγα σπᾶ, μίαν δολοφονικὴν σιανὴν, κοντὰ δὲ σ' αὐτὴν βρισκτοῦσα μίαν μικρὴν μολυβένια κασετίνῃ κλεισμένη μὲ σιδερένιον σφῆρα. Ἡ κασετίνῃ αὐτὴ περιεῖχε μίαν περγαμνὴν σφραγισμένη μὲ πρῶτον βουλοκέρι. Στὴν ἀκρὴν τῆς κρέμαται ἕνα χάλκινον μετάλλιο, τὸ ὁποῖον παρίσταται γυναῖκα ἐμορφῇ, πὸν ἀνέπαζε μὲ τὸ δεξιὸν τῆς χειρὸς τὸ γυμνὸ τῆς στήθους. Ἐπίσης ἐπὶ τοῦ μεταλλίου ἦσαν χαραγμένα τέσσαρα κεφάλαια γράμματα Μ. Λ. Μ. J. Ὁ βασιλεὺς περὶ τὸν τάφο τὰ πάντα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τέλος ἀφοῦ κῆταξε ἀρετὴν ὥρα καὶ τὰ κεφάλαια γράμματα τοῦ μεταλλίου, ἐφώνησε :

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Ὁ τάφος αὐτὸς εἶναι τῆς Λαύρας. Τὰ τέσσαρα κεφάλαια στοιχεῖα σημαίνουν : «Madonna Laura Mortua Jace». (Ἡ Δέσποινα Λαύρα νεκρὰ εἶται).

Οἱ αὐτικοί, πρόθυμοι πάντοτε νὰ κολακεύουν τὸν ἡγεμόνα των, ἐξέφωσαν ἀπὸ κομπάζει λόγων τὸν θαυμασμὸν αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐπιγραφικῇ διαισθητικῇ τοῦ μοναχοῦ.

Ἐβρίσαν κατόπιν προσεχτικὰ καὶ τὴν περγαμνὴν. Σ' αὐτὴ ἦταν γραμμένη μίαν Ἱταλικὴν ὁδὴν φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πετράρχου.

Ὁ βασιλεὺς παρατήρησας μὲ προσοχὴ τὸν ἀνοικτὸ τάφο γύρισε πρὸς τὸν ἡγουμένον τῆς μονῆς καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ φροντίσω ν' ἀνεγερθῇ κατὰλληλο μανωλεῖο εἰς μνήμην τῆς σπανίας αὐτῆς γυναῖκος, τῆς ὁποίας τὰ ὅσα ἐτοποθετήθησαν ἐστᾶθα. Τώρα ὁμῶς, ἅγιε ἡγουμένε, θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς τὰ μέγιστα, ἂν μὴ δώσῃς μερικὲς βιογραφικὰς πληροφορίες περὶ τῆς Λαύρας, τὴν ὁποίαν δικαίως ἡ πόλις σας σεμνύνεται ὅτι ἐγέννησε.

Ὁ ἡγουμένος, ἄνθρωπος ἐντελὸς σχεδὸν ἀγράφματος, μὴ γνωρίζων ἴσως καλὰ—καλὰ ποῖα ἦταν ἡ Λαύρα καὶ ποῖος ὁ Πετράρχης, ταράχτηκε ὀλίγον. Ἐχοντας ὁμῶς ἐμφυτὴ ἐτοιμότητα πνεύματος, ἀπάντησε τὸν βασιλέα μὲ θάρρος.

— Ἐχουμε, Μεγαλειότατε, στὴν μονὴ μας ἕνα μοναχὸν σοφὸν εἰς ἄκρον, τὸν πατέρα Ὑάκινθον, ὁ ὁποῖος μὲρα καὶ νύκτα διαβάσει. Αὐτὸς θὰ εἶναι βέβαια σὲ θέα νὰ σᾶς δώσῃ τὰς πληροφορίες πὸν ζητᾶτε.

— Ἀς εἰδῇ λοιπὸν ὁ πᾶτερ Ὑάκινθος, διέταξε ὁ βασιλεὺς...

Μετά παρέλθον ὀλίγων λεπτῶν ἐπὶ ἡλθε στὸ ναὸ καὶ στάθηκε μπρὸς τὸν βασιλέα ἕνας μοναχὸς πενήντης ἡλικίας, ἀσκητικὸς καὶ κοκκαλιάρης, κρατῶντας ἕνα βιβλίον στὸ χεῖρ.

— Σὺ εἶσαι ὁ πᾶτερ Ὑάκινθος ;
ἔλεπε ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐγὼ εἶμαι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ μοναχός.
— Ζητῶ μερικὲς πληροφορίες περὶ τοῦ βίου τῆς ἐρωμένης τοῦ Πετράρχου, μπορεῖς νὰ μᾶς πῇς τίποτε ;

— Βασιλεῦ, εἶπε ὁ μοναχός, μεγάλη εἶναι ἡ τιμὴ, τὴν ὁποία μοὺ κάμνετε. Περὶ τῆς ὁραίας Λαύρας γνωρίζω τὰ ἑξῆς : Ὁ πατέρας τῆς Οὐδιδέτ Νόβε κατήγετο ἀπὸ παλαιὸν τῆς Προβηγγίας οἶκον, ἦταν ἄνθρωπος πλούσιος καὶ ἀπελάμβανε γενικῆς ὑπολήψεως γιὰ τὸ ἐντιμὸν καὶ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος του. Ἡ Λαύρα ἦταν ἡ πρωτότοκος αὐτοῦ θυγατὴρ, γεννηθεῖσα τὸ 1307. Δὲν ἔχεν δὲ ἀκόμη περᾶσι τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐτος, ὅταν ἐξαφνα ἔλασε τὸν πατέρα της, ὁστις ἐπέκρινε στὰς ἀγκάλας της καὶ τῆς ἔφησε σημαντικὴ κληρονομία.

Λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της ἡ παρὰ πάντων διὰ τὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ τῆς προτερήματα θαυμασμένη κόρη παρτερύθηκε μὲ τὸν Οἶγον Σάδη, ἄνδρα ἀπὸ εὐγενῆ τῆς Ἀβινιὸν οἶκον, ὁστις ἐκτιμῶν τὰ σπάνια τῆς συζύγου του προτερήματα κατέστησε τὸν οἶκον του κέντρον τῶν εὐγενῶν ἐντοπίων καὶ ἐξων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν τρίτην δεκαετηρίδα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος διέμεναν στὴν Ἀβινιὸν, καθέδραν τότε τῶν Παπῶν. Ἡ Λαύρα εἰς τὰς συνανδραγαθίας αὐτᾶς ἔλαμπε σὺν βασιλίσσῃ. Κατὰ τὸ 1327 διελθὼν διὰ τῆς πόλεως ταύτης καὶ ὁ νέος τότε τῆς ἡλικίας Πετράρχης, συναντήθηκε μὲ τὴν Λαύρα σ' ἕνα ναὸ, τὴν εἶδε καὶ τὴν ἀγάπησε ! Νά, μάλιστα, πὸς διηγείται ὁ ἴδιος τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐρωτός του αὐτοῦ !...

— Ἡ Λαύρα πρωτοφάνηκε ἐμπρὸς μου κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός μου, τὸ 1327, στὰς 6 τοῦ Ἀπριλίου, σὺν ἐν Ἀβινιὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Κλάρας καὶ στὴν ἴδια αὐτὴ πόλιν, τὸν ἴδιο μῆνα, στὰς 6 ἡμερᾶς τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1348 ἀνελήφθη ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, ἐνθ' ἐνθ' ἐβραχόμουν στὴν Βερῶνα, οὐδεμίαν περὶ τοῦ τρομεροῦ συμβάντος ἔχων εἰδῆσιν. Ἐν Πάρμῃ ἔλαβα τὴν ὀλιβερὴ ἀγγελία τοῦ θανάτου τῆς τὸν μῆνα Μάϊον τοῦ αὐτοῦ ἐτους, τὸ πρῶτον τῆς 19 τοῦ μηνός. Τὸ ἀγνόητον καὶ ὠραϊώτατον τῆς Λαύρας σῶμα κηδεύ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ

[ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΙΕ]

Ἡ Κλεοπάτρα εἰσήλθε στὸ λουτρό της κατέβηκε τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι καὶ ἔβρεξε τὴν πέτραν τῆς στὸ νερὸ, τὸ ὕψος τοῦ τοῦ περιέβαλε με ἀργυρὸς ζῶνες καὶ κατέκλυσε τὸ στήθος καὶ τοὺς ὤμους σὰν ἀλυσίδα ἀπὸ μαργαριτάρια. Τὰ μακρὰ μαλλιά της, ἀναγεφύρενα ἀπὸ τὸ νερὸ, πέφτανε πίσω της, σὰν βασιλικὴ γλαμύρα... Ἦταν βασίλισσα καὶ στὸ λουτρό. Ἐβυθίζετο, ἔπερε ἀπὸ τὸ βυθὸ σκόνῃ χρυσοῦ, τὴν ὁποία ἐρικρινε χαμογελῶντας ἐκ ἀνάστασις ἀπὸ τὴν γυναικὴς τῆς ἀκολουθίας της. Ἐκρέματο ἀπὸ τὰ κίχλιδωτὰ κρύπτουσα καὶ ἀποκαλύπτουσα τοὺς θησαυροὺς της. Ἐδειχνε μόνον τὴν σιλβουσα καὶ χιονώδη ράχι της, ὡς ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη.

Ἐξαφνὰ ἐφώνησε με μεγαλειότητα φωνὴ τρόμου ἀπὸ ἐκεῖνη πού ἐορίξεν ἡ Ἀστεία, ὅταν, γιὰ πρώτη φορὰ, εἶδε τὸν Ἀκταίωνα. Παρατήρησε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τὴν φλογερὴ κόρη ἐνὸς ματιοῦ, φασφορίζουσαν σὰν μάτι κροκοδείλου ἡ λεονταρίου.

Ἦτο ὁ Μεϊμάν, πού, λημονημένος πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα καὶ τρέμοντας περισσότερο ἀπὸ ζαρκάδι, μειδιόσε παρατηρώντας τὴν λουμένη βασίλισσαν. Ἄν καὶ ἦτο γενναῖος μέχρι θανάτου τῆς κορυφῆς τῆς Κλεοπάτρας διαπέρασε τὴν καρδίαν του περισσότερο ψυχρὰ ἀπὸ τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους, ἰδὼς θανάτου ἐκάλυψε διόκληρον τὸ σῶμα του, ἡ ἀρτηρία τοῦ σφυρίζαν σὰν μηνίγγια του καὶ τὸ σιδερένιο χερὶ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐσφιγγε τὸ λαμὸ καὶ τὸν ἐπινόη.

Οἱ εὐνοῦχοι τρέσαν προτείνοντας τὴς λόγους των. Ἡ Κλεοπάτρα τοὺς εἶδε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ μέτρο, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο ὁ Μεϊμάν μαζεμένος καὶ καμπουρασμένος. Ἡ ὑπεράσπισις τοῦ ἀδύνατος δὲν ἀντιστάθηκε καὶ ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ συλλεφθῇ.

Οἱ εὐνοῦχοι ἐτοιμάσθησαν νὰ τὸν φονεύουν μετὰ τῆς σκληρᾶς καὶ ἡλιθίας ἀπαθείας, ἡ ὁποία τοὺς χαρακτηρίζει, ἀλλ' ἡ Κλεοπάτρα εἶχε τὸν καιρὸ νὰ τυλιχθῇ μέσα στὸ σεντόνι της καὶ τοὺς ἐνευσε νὰ σταθῶν καὶ νὰ ὀδηγήσουν μπροστὰ τῆς τὸν αἰχμάλωτο.

Ὁ Μεϊμάν ἐγονυπέτησε καὶ ἔξετεινε τὰς χεῖρας του ἱκετευτικῶς, σὰν μισοτὰ σὲ βοῖο.

— Εἶσαι ἴσως μυθογράφος δολοφόνος ἀπὸ τὴν Ρώμην; Τί ζητεῖς στοὺς ἱερὺς αὐτοὺς τόπους ὅπου ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέλθουν οἱ ἄνδρες; Ἡρώτης με αὐτοκράτορος ὁ περιφράνεια ἡ Κλεοπάτρα.

Εἶθε ἡ ψυχὴ μου νὰ εὐρὴ ἐλαφρὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ Ἀμύνθου, εἶθε ἡ Τριτὴ ὁυγυγὴ τὸν ἥλιον καὶ ἡ θεὰ τῆς Ἀληθείας νὰ με τιμωρήσουν σκληρὰ, ἂν ποτε πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου νὰ σοὺ προσηνίσω καὶ τὸ ἐλάχιστο κακὸ, ὡ βασίλισσα! ἀπεκρίθη ὁ Μεϊμάν, γονυκλινὴς πάντοτε.

Ἡ ἐλικρινεῖα καὶ ἡ τιμιότης λάμπανε στὸ πρόσωπό του τόσο ἐνεργητικῶς, ὥστε ἡ Κλεοπάτρα ἐγκατέλειπεν ἀμέσως αὐτὴν τὴν σκένην καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ νέου Αἰγυπτίου βλέμματα ὀλιγότερον σοβαρὰ καὶ ὀργίλα τὸν βοήκη μάλιστα ὥρα.

— Τότε, τί σὲ ὤδηγησε σ' αὐτὸν τὸν τόπο, πού δὲν μπορεῖς νὰ συναντήσης παρὰ τὸν θάνατον;

— Σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ὁ Μεϊμάν χαμηλοφώνως, ἀλλ' εὐκρινῶς. — Ἀ! ἐφώνησεν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἐσκύψε πρὸς αὐτὸν πίνουσα τὸ χερὶ του· σὺ εἶσαι ὁ ἐξαποστείλας τὸ βέλος μετὰ τοῦ πυρίνου κυλίνδρου· μὰ τὸν Ὁμῆ, καταραμένε σκύλε, εἶσαι τοιμηρότατος ἄθλιος!... Σὲ ἀναγνωρίζω τώρα ἀπὸ καιρὸ σὲ βλέπω νὰ πλανᾷσαι σὰν θλιβερὴ σκιά, σὰ μὲρ πού περιδιαβάω. Ἦσο στὴ πομτὴ τῆς Ἰσίδος, στὸ πανηγύρι τῆς Ἐρμονίδος ἀκολουθοῦσες τὴν βασιλικὴ συνοδείαν. Ἀ! θέλεις βασίλισσα... φιλοδοξεῖς μεγάλα πράγματα, ἀναμένεις δὲ ἀναμειβλῶς ἀνταμοιβὴν. Βεβαίως θὰ σὲ ἀγαθήσω. Γιατί δι;

— Βασίλισσα, ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ Μεϊμάν, ἀστεῖζεσθε. Εἶμαι ἄφρον, εἶνε ἀλήθεια. Εἶμαι ἀξίος θανάτου, ἀλλ' ἔσο φίλάνθρωπος. Σκότωσέ με!

— Ὅχι. Ἐγὼ τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ εἶμαι ἐπεικὴς σήμερον· σοὺ χαρίζω τὴν ζωὴν.

— Σὲ τί θὰ σοὺ χρησιμεύσῃ ἡ ζωὴ; Σ' ἀγαπῶ.

— Ἔστω! Θὰ σὲ εὐχαριστήσω. Θὰ πεθάνῃς, ἀπεκρίθη ἡ Κλεοπάτρα. Ὁνειρεύθηκες παρὰ ὅσο καὶ ἀλλόκοτο ὄνειρόν· οἱ πόθοι σου πηδῆσαν στὴν φαντασίαν σου ἀνυπερβλήτων ἔδαφος, φαντάσθηκες ὅτι εἶσαι Κάϊσαρ ἢ Μάρκος Ἀντώνιος, ἀγαπᾷς τὴν βασίλισσα! Σὲ στιγμὴς τρέλλας νόμισες ὅτι δὲ φλὴ καὶρός σου θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἡ Κλεοπάτρα. Ἔστω! Ὅτι φαντάσθηκες θὰ ἐκπληρωθῇ. Θέλω νὰ πραγματοποιήσω τὸ ὄνειρό σου, θὰ σὲ γεμίσω με τιμὴς καὶ δόξας. Σ' εὐρίσχω χάρι, θὰ σὲ σηκώσω ψηλὰ, βίαια, αἰφνίδια, ἀμέσως. Σὲ λαμβάνω ἀπὸ τὸ μηδέν, σὲ κάνω ὅμοιο με θεὸ καὶ σὲ καταβυθίζω πάλιν στὸ μηδέν. Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν ἀλλὰ θὰ με ἐκλιπάρῃς, δὲν θὰ δειλιάσῃς ὅταν θὰ εἶδῃς τὴν ὥρα! Εἶμαι ἀγαθὴ, ὑποχωρῶ

εἰς τὴν παραφρονίαν σου. Εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σὲ φονεύσω τώρα ἀλλὰ σοὺ εἶπα ὅτι μ' ἀγαπᾷς, θὰ σὲ σκοτώσω αὐριο· σοὺ χάριζω τὴν ζωὴν γιὰ μιὰ νύχτα. Εἶμαι μεγαλόψυχος καὶ σοὺ ἐξαγοράζω τὴν ζωὴν, ἐνῶ μποροῦσα νὰ τὴν πάρω. Ἀλλὰ τί κάνεις εἰς τὰ πόδια μου; Σήκω καὶ δός μου τὸ χερὶ. Πᾶμε στὰ ἀνάκτορα.

Ἡ ἐπερχομένη νύχτα ἔπρεπε νὰ εἶνε λαμπρὰ, ὅλες οἱ δυνατὲς ἀπολαύσεις τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως ἔπρεπε νὰ συνκεντρωθῶνται μέσα σὲ λίγες ὥρες· αὐτὴ ἡ ζωὴ ὁλόκληρος τοῦ Μεϊμάν ἔπρεπε νὰ καταποθῇ σὲ ἓνα ῥοφημα σὰν πικρὸ. Ἡ Κλεοπάτρα ἀγωνίσθησε γιὰ νὰ ἐκθαμβώσῃ τὸ ἐκούσιο θῆμα της, νὰ τὸ βυθίσῃ σὲ δίνη φρεναιδῶν ἡδονῶν, νὰ τὸ μεθύσῃ, καὶ ἔτσι ὁ θάνατος νὰ ἐπέλθῃ γλυκίως...

Μεταφέροντες τοὺς ἀναγνώστας μας στὴν αἰθούσαν τοῦ συμπόσιου.

Ἡ αἰθούσα αὐτὴ εἶχε ἀναλογίας τερατώδεις. Τὸ μάτι δὲν ἤδυνάτο νὰ διαπερῇ τὸ ἀσάφητον βάθος· γιγαντιαῖες κολώνες, τερατώδεις, στήλαι χονδραὶ, στερεαὶ, ἀντέτριβον τὸν κορμὸν των, πλατυνόμεναι καὶ λοξογραφισμέναι με ἱερογλυφικὰ ὑπόβαθρα καὶ ὑπεβάστασαν μετὰ τὸ κινεῖσθαι τὸν τεράστιον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ἰδοὺ, προχωροῦν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Μεϊμάν.

Ὁ τελευταῖος φορεῖ χιτῶνα λευκὸν, κοσμημένον με ἀστέρια, μανδύα πορφύρεον καὶ στενὴς ταινίαν στὴν κόμη, σὰν βασιλεὺς τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Κλεοπάτρα χρυσοῦ ὡδὴ ἐσθῆτα, σχισμένην ἐκατέρωθεν καὶ κρατομένην διὰ χρυσοῦν μελίσσων γύρω ἀπὸ τοὺς γυμνοὺς βραχίονάς της παίζαντες δύο σειρὰς μεγάλων μαργαριτῶν, στὸ κεφάλι της ἀκτινοβολοῦσε ἀκτινωτὸ διάδημα. Παρὰ τὸ μειδίωμα πού χαραζότανε στὰ χεῖλῃ της, νέφος ἐσκίαζε τὸ ὄρατο μέτωπό της καὶ τὰ φρόδινα συνεπλύνοντο ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀπὸ πυρετώδη κίνησι. Τὴν λοιπὸν μπορούσε νὰ τὰράξῃ τὴν μεγάλην βασιλίαν!

Ὁ Μεϊμάν εἶχε τὴν πυρετώδη καὶ φρενιῶν ὄψιν ἀνθρώπου. Ἐν ἐκστάσει ἡ ὁπτασία. Βαρεῖα καὶ βαθεῖα γὰρ ἐλαμπε σὲ ὅλα του τὰ χαρακτηριστικά· ἀγκάλιαζε τὴν χίμαιρά του· ἔφθανε στὸ σκοπὸ τοῦ βίου του.

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ὑποχρέωσε νὰ καθήσῃ πλησίον της· πάνω σὲ ἀνάλιντρο κοσμημένον με χρυσοὺς γούπτες καὶ ἐκτίπησε τὰ μικρὰ χεῖριά της. Αἰφνίδια ἡ αἰθούσα γεμίζει με ἐκθαμβωτικὸν φῶς. Τὰ μάτια των σφιγγῶν ἐξακοντίζονται φασφορικᾶς ἀστατάς, ἀναπνοὴ πυρίνος βγαίνει ἀπὸ τὰ εἶδωλα. Ὁρεγάλαντοι βραχίονες πετώνται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς τοῖχους, κρατοῦντες στὰ χεῖρια λαμπράδες· ὅλα ἀστράφτουν καὶ σπινθηροβολοῦν.

Τὰ ἐκλεκτότερα φαγητὰ παρατίθενται. Τὸ σπανιότερα κρασί· γέμισαν τοὺς χρυσοὺς ῥοδόστεφεις κρατήρας· ἡ μαγευτικότερα μουσικὴ θέλει τὴν ἀκοή.

Ὁ Μεϊμάν, σηορίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὅμου τῆς Κλεοπάτρας, αἰσθάνεται τὸν λογικόν του· ἡ αἰθούσα τοῦ συμπόσιου γυρίζει στὸ κεφάλι του. Μέσα στὴ σκοτεινὴν του βλέπει σκηνογραφίαν καὶ κινουοστοιχίαν ἀτελευτήτων. Ἐάν δὲν ἠδύνατο στὸ χερὶ του τὸ ἀπαλὸ καὶ ψυχρὸ χερὶ τῆς Κλεοπάτρας θὰ ἐνόμιζε ὅτι μετεφύθη εἰς τὸν κόσμον τῶν γοιτεινῶν διὰ τινος δαίμονος τῆς Θεσσαλίας ἢ μάγου τῆς Πελοπίδας. Περὶ τὸ τέλος τοῦ δειπνοῦ νεάνιδες Αἰγύπτια καὶ Ἑλληνίδες ἐχόρευσαν ἡδονικὸν χορὸν μετ' ἀμμήτων ἐντελείας.

Ἡ Κλεοπάτρα σηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον τῆς, ἔβγαλε τὴν βασιλικὴν γλαμύδα, ἀντικατέστησε τὸ ἀκανθωτὸν διάδημά της με στεφανὸ ἀπὸ ἀνθῶν, προσέδεσε χρυσοὺς κρόταλα στὰ ἀλυσσόμενα χεῖριά της καὶ ἐχόρευσε ἐμπροσθεν τοῦ Μεϊμάν, διατελουμένης ἐν ἐκστάσει. Οἱ ὠραῖοι τῆς βραχίονες στρογγυλοὶ σὰν λαβρὴ μαρμαρίνου ἀγγεῖα, ἐπεινέτο ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ τὸ κεφάλι της, κεκοσμημένον δι' ἀκτινοβολούντων βυσσινίων, καὶ τὰ κρόταλά της ἐφλυαρούσαν με αὐξάνουσα εὐφροσύνη.

Ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας, ἡ ἡδονὴ τῶν αἰσθήσεων, τὸ διάπυρον πάθος, ἡ ἀνεξάντλητος καὶ ὁδοσερὰ νέότης, ἡ ὑπόσχεσις τῆς προσεχούσης εὐτυχίας ζωογραφίζονται στὸ χορὸ τῆς.

Τὰ τρεμοσβίνοντα ἀστέρια δὲν διακρίνονται πλέον, οἱ ἀγνοὶ χρυσοὶ ὀφθαλμοὶ των δὲν ἠδυνήθησαν ἀπὸ ὑπόστατον παρῶντον θέαμα, αὐτοὶ δὲ οὐρανὸς ἠμυρνώθη καὶ νέφος ἀπὸ φλογερούς ἀτμούς ἐκάλυψε τὴν αἰθούσαν.

Ἡ Κλεοπάτρα ξανακάθησε πλησίον τοῦ Μεϊμάν.

Ἡ νύχτα προχωροῦσε· ἡ τελευταία ἀπὸ τῶν μαυρῶν ὥρας θὰ πετοῦσε. Ἀμυδρὰ κυανόλευκος λάμψις εἰσῆλθε μετὰ πόδι ἀσταθῆς μέσα στὸ θόρυβο τοῦ ἐρυθροῦ φωτός, ὅπως ἀκτὶς σελήνης πού πέφτει ἐντὸς καμίνου. Τὰ μεγάλα τοῦ ἀγέροντος κυρτὰ, ἡ ἡμέρα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΥΠΗΡΞΑΝ ΣΟΦΩΤΕΡΟΙ ΜΑΣ

Ἡ ἡχητικὴ καὶ αἰσθητικὴ τῆς ἱερᾶς Ἐφεσάσεως. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζαν καὶ τὴν πυρίτιδα. Αἱ ἐγχειρήσεις τῶν Σιων Ἀνομιχ... γχοτέρως καὶ ἐντοσθίων!!! Ἡ ἀεροπορία. Ἡ περιστέρη τοῦ Ἀρχία. Το κεφάλι πού μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος. Τὰ χρυσὰ πουλιὰ τοῦ Λέοντος κ. τ. λ.

Στηρίζουν καὶ στήριξαν τὴν δημοσίευσιν τῶν ντοκουμέντων περὶ τῶν ἀναμνηστικῶν, τὸν προῶν, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας τῶν ἀρχαίων.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράφαμεν περὶ τῶν θανμάτων τῆς μεταδόσεως τοῦ ἡχου. Τὴν τύχην αὐτὴν τὴν ἐξεμεταλλεύθη κυρίως τὸ σκυτολόγιον τῶν αἰμοσταγῶν ρασοφόρων τῆς ἱερᾶς Ἐφεσάσεως, οἱ ὅποιοι κατόρθωναν ν' ἀκούθῃν τι λέγονται εἰς τὰς φυλάκας πού ἐκρατοῦν τὸ ἀτυχὲς θῆματά των, πολλὰ μακρὰ αὐτῶν εὐρισκόμενα. Χάρις εἰς τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τῶν περιφρῶν φυλακῶν των, ὁ ἡχος καὶ τοῦ ἐλαχίστου ψυθροῦματος ἐφθάνε σ' αὐτοὺς εὐδιακρίτως, περὶ τῶν μέσων ἀπὸ χορδῶν τοῖχους!.

Καὶ τὴν πυρίτιδα ὅμως καὶ τὰ πυροβόλα ἴσως ἐγνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι. Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἰουστίνος, ὁ Παυσανίας καὶ ὁ Μάρκος Γροίκιος, ἀναφέρουν περὶ ὑπονόμων, αἱ ὁποῖαι ἀναίτηται εἶναι ἐθάρων ὑπὸ βροχὴν φλογῶν καὶ λίθων, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Γαλάτας τοὺς εἰσβαίνοντας εἰς τοὺς Δελφούς.

Καὶ στοὺς διαφόρους κλάδους τῆς ἱατρικῆς ἦσαν προοδευμένοι οἱ ἀρχαῖοι. Οἱ Σίνα ἐκινῶν τὰ χεῖλῃ τῆς πληγῆς πού ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ἰδιότητων των, θαυμάσιον καὶ πρωτοτυπώτατον τρόπον. Ἐκτελεῖν δηλαδὴ μεγάλα μνησθήματα, τὰ ἔβριζαν καὶ ἐκινῶν τὰς δακτύλους των τὰ χεῖλῃ τοῦ τραύματος καὶ ἐπειτα ἀπέκονον τὰς κεφαλὰς των, οἱ ὅποιοι ἔμεναν ἐπὶ τοῦ τραύματος, τοῦ πόνου ἡ ῥαφὴ κατορθοῦτο ἔτσι θαυμάσια.

Ὁ Κόλ. Ἀδελφάνος ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἕλληνες ἱατροὶ ἐθεράπευον τὸν ὑπερισμὸν ἀνοίγοντες τὴν κοιλίαν τοῦ ἀσθενοῦς καὶ σκίζοντας αὐτὰ ἐντόσθια των. Ἐκαθάριζαν ὠρσιμένα μέρη καὶ καθαίρων ἐνανθρώπων τὸν ἀρρωστον με γρίστην εὐχολίαν!.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀεροπορίαν δὲν ἔμεναν ὀπίσω οἱ ἀρχαῖοι. Εἰς τὴν γρήνην περιστέρων δὲν ἔμεναν ὀπίσω οἱ ἀρχαῖοι. Εἰς τὴν γρήνην περιστέρων δὲν ἔμεναν ὀπίσω οἱ ἀρχαῖοι. Εἰς τὴν γρήνην περιστέρων δὲν ἔμεναν ὀπίσω οἱ ἀρχαῖοι.

Ἐπὶ τοῦ Μέναν. Ἀ βέβαιον εἶχε κατασκευάσει ἓνα κεφάλι ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον μιλοῦσε καθαυτὸ καὶ εὐδιάκριτα!... Τὰ χρυσὰ πουλιὰ τοῦ αὐτοκράτορος Λέοντος δὲν διέφεραν καὶ ἀπὸ τὰ χρυσὰ τοιαῦτα. Ὁ αὐτοὺς τὰ χάλκινα πουλιὰ τοῦ αὐτοῦ, ὅχι μόνον πετοῦσαν, ἀλλὰ καὶ μελαδοῦσαν γλυκύτατα.

Ὁ ἴδιος εἶχε κατασκευάσει καὶ τεχνιτὰ φρεῖδα, τὰ ὁποῖα ἐσύντην στὴν γῆν καὶ ἐσφείζον σὰν ἀληθινὰ!... Μία πτέρηνα μόνον προσεφροδεῖται ὑπὸ τὸν Μοντενιόλ στὸν ἀεροπότη Κάρλον τὸν Ε'· ἐκείνησεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ὡς ὁ Βάγια, ἀπὸ πρῶτον ἐπεριεγίσε γύρω—γύρω σ' ὅλη τὴν αἰθούσαν!...

Εἰς τὸ προσεχές· ἄλλα ἀξιοπεριέργα καὶ παραδοξότατα. Ὁ ἀρχιζωολόγος

Ἡ Κλεοπάτρα κινεῖται καὶ ἐβαλε τὸ χερὶ της στὸν βραχίονα τοῦ Μεϊμάν γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ. Τὸ πάθος της τὴν ἐγκατέλειπε· θὰ τοῦ ἔλθῃ ἀκόμη ὅπως μ' ἀγαπᾷ, τὸ θέλω... ὅτε θόρυβος σάλης τῆς ἀνεχώρησε. Τέσσαρες κήρυκες πάνοπλοι εἰσῆλθαν στὴν αἰθούσαν τοῦ συμπόσιου ἐρεπτοι. Ἦσαν ἀξιοματικοὶ τοῦ Μάρκου ἀναπνέοντες προτορυόμενοι τοῦ ἀρχηγῶ των ὀλίγα μόνον βήματα. Ἦσαν σιωπηλὴ τὸν βραχίονα τοῦ Μεϊμάν. Ἡλιακὴ ἀκτὶς ἐσπερτε τὸν πρόσωπον της σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλλείπον ἡμῶν της.

— Βλέπεις, δι' ἡ στιγμὴ ἐφθίσε· ἡ ἡμέρα λήμπει, εἶνε ἡ ὥρα νὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ὠραῖα δνεῖρα πετοῦν, εἶπεν ὁ Μεϊμάν. Ὁ Μεϊμάν ἐκείνοσε τὸ μοῖρατο κύπελλο ἀνευστί καὶ κατέπεσε σὺν κινεῖσθαι ἀπὸ κεραυνῶ.

Ἡ Κλεοπάτρα ἐσκύψε τὸ κεφάλι της καὶ μέσα στὸ κύπελλο ἔκτεσε τὸν δάκρυ, τὸ μόνον πού ἔχυνε στὴ ζωὴ της, συνήκωθη καὶ τὸν ταχύντος μαργαρίτου.

— Μὰ τὸν Ἡ. ἀλέα! ὠραία μου βασίλισσα, βλέπω ὅτι φθάνω ὥρα, εἶπε ὁ Μάρκος Ἀντώνιος εἰσερχόμενος· τὸ δειπνόν ἐπὶ τὸν πρόσωπον της σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἐλλείπον ἡμῶν της.

— Ἀ! τίποτε, ἀπάντησε ἡ Κλεοπάτρα χαμογελῶντας, εἶνε καὶ ἀπληροῦς πού ἐδοκίμασα γιὰ νὰ σοὺ χρησιμεύσῃ, ἔάν ὁ Ἀντώνιος μὲ ἀγαπᾷ. Ἐπιστρεφίτε, προσφιλὴ ἀδελφέντα, νὰ καθήσῃς ἐπὶ τὸν ὄμο μου καὶ νὰ ἴδῃτε νὰ χορεύουν τὰς γελοίας ἀτάς ἐμῶν...

Θεοφίλος Γκωτιέ

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ λεπτότης τοῦ μικροῦ

Ὁ μικρὸς Μπόμπ ἐρωτᾶται στὸ τραπέζι ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ἀδελφῆς του, γιὰ τὴν ἡλικίαν τῶν διαφόρων μελῶν τῆς οικογενείας, καὶ ὅλοι γελοῦν μετὰ ἀπαντήσεις πού δίνει μετὰ σοβαρότερον ὕφος.

— Καὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου; ἐρωτᾷ ὁ νέος. Τί ἡλικίας εἶνε;

— Εἵκοσι ἑννέα χρόνων.

— Μὰ, καὶ ἐννέα Μπόμπ, δὲν ἔχεις λοιπὸν ὅτι διαν μιλῶν γιὰ τὴν ἡλικίαν μιᾶς γυναίκας ἔχουν τὴν λεπτότητα νὰ τῆς ἀφαιροῦν μερικὰ χρόνια;

— Αὐτὸ ἔκαμα κ' ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς. Τῆς ἔκοψα τὰ μισὰ!...

*** Ἡ πίστις τοῦ Λεβὺ

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ Μωϋσῆ Λεβὺ πηγαινῶν πολλὴν ἀσχημα, τόσο πολὺ κακὰ, ὥστε μὴ γνωρίζοντας περὶ τὴν νὰ κάμῃ ὁ ἀτυχὴς ἔμπορος ἐπῆγε στὴ συναγωγὴ καὶ ὄρθιος μετὰ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴν ἀνατολὴν, μετὰ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι καὶ τὰ χεῖρα ἀπάνω στὴ Βίβλο, εἶπε μετὰ ἡλικρᾶ φωνῇ:

— Ἐρχοῦ! Ἄν μ' εὐλογήσῃς καὶ πᾶνε καλὰ ἡ δουλειὰς μου, θὰ σοὺ προσφέρω τὸ δέκατο τῶν εἰσοδημάτων μου.

Ἐνὰς μῆνας ἐπέρασε. Χωρὶς νὰ φταῇ ὁ Ἐρχοῦ, ὁ Μωϋσῆς ἐφθασε στὴν παραμονὴ τῆς χροεωκοπίας. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸν Ἑβραῖον ἐφάνηκε κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἀνίκανος νὰ τὸν βοηθήσῃ, δὲν εἶχε περὶ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Καὶ ἀτελειομένης ἓνα δειλινὸ ἐμπῆκε σὲ μιὰ ἐκκλησίαν, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ μετὰ τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ ἱερὸ ἔκαμε τὴν ἀκολουθίαν προσευχῆ:

— Θεὲ τῶν χριστιανῶν, ἀπὸ τοῦ Ἐρχοῦ μ' ἐγκαταλείπει διαοργηνῶν κάθε δεσμὸ μαζὺ του καὶ προστρέχω σὲ σένα τώρα. Ἐννόησε τῆς δουλειὰς μου, βοηθήσέ με καὶ σοὺ ὑπόσχομαι νὰ δώσω στὴν ἐκκλησίαν τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ φτεῖνά μου κέρδη.

Θαύμα! Ἐνὰ μῆνα ἀργότερα ὁ Μωϋσῆς κολυμποῦσε στὸ χεῖμα. Περιελάσας τότε ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησίαν ἐθυμήθηκε τὴν ὑπόσχεσιν του. Ἀλλ' ἀμέσως ἐπροσέλασε με περιφρονητικὸ ὕφος καὶ ἐράβησε κατ' εὐθείαν στὴ συναγωγὴ. Ἐκεῖ ἐξεμολογήθηκε γιὰ τὴν ἀμαρτίαν πού ἔκαμε νὰ μὴ στὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ ποτακαλέσῃ τὸν θεὸν τῶν χριστιανῶν καὶ πιστευόντας ὅτι ἦταν ἐξαγινωμένος ἐπρόσθεσε:

— Θεὲ τοῦ Ἰσραὴλ! Εἰσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν εἶνε ἓνας κερδοσκοπός. Φαντάσου δι' ἡδέχθηκε νὰ τοῦ δώσω τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη μου. Τὸν ἀποκηρύττω καὶ οὔτε θὰ πᾶω περὶ στὴν ἐκκλησίαν του!...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Πώς τους φανιάζονται οι διάφοροι λαοί.— Τὰ δαιμόνια τῶν ἀρχαίων.— Τὸ φάντασμα τῆς Παρθένου Κλεονίκης.— Πῶς προέβλεψε ἡ δεισιδαιμονία.— Ἡ νεκροφάνεια καὶ οἱ φωσφορισμοὶ τῶν τάφων.— Τὶ αἰσθάνονται οἱ ἐν νεκροφανεῖς διατελούντες.— Τραγικὴ ἀφήγησις παθόντος.— Οἱ ἀφορισμένοι καὶ οἱ γατοπηδημένοι.— Προφυλακτῆρια κατὰ τῶν βρυκολάκων.— Τὶ λέγει ὁ Βολταίρος.— Βρυκολάκας πὺν δέρνει !...

Κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἐπίστευαν στὴν Εὐρώπῃ πὺς οἱ βρυκολάκες ἦσαν νεκροί, οἱ ὅποιοι ἐξερχόμενοι τὴν νύκτα ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτῶν ὁμοῦσαν κατὰ τῶν ζώντων καὶ τοὺς ἐβύζαιναν τὸ αἷμα !... Ἐπίστευαν ἀκόμη, ὅτι ἐκεῖνοι πὺν ἔφεταν θύματα τῶν βρυκολάκων ἐμαράζωναν σιγά-σιγά καὶ στὸ τέλος ἀπέθνησκαν, ἐξαντλούμενοι τοῦ αἵματός των.

Αἱ δεισιδαιμονίαι αὐταὶ περὶ τῶν βρυκολάκων δὲν ἦσαν ἄγνωστοι στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ στοὺς Ρωμαίους. Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες καὶ πρῶτοι οἱ ἡπειρώται παρέλαβαν τὴν δοξασίαν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς Ἀλματόνους καὶ τοὺς Μαυροβούνιους. Τοῦτο εἶνε ἀναμφισβήτητο, γιὰτὶ καὶ αὐτὴ ἡ λέξις «βρυκολάκας» οὐδὲν ἄλλο εἶνε παρὰ τροποποίησις τῆς Σλαβικῆς λέξεως «Vukolakh» πὺν σημαίνει τὸν νεκρὸν, τὸν βρυκόλακα πὺν λίνει αἷμα.

Εἶδος βρυκολάκων ἦσαν καὶ τὰ δαιμόνια τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὁ Πανσανίας καὶ ὁ Πλουτάρχος διηγοῦνται σχετικῶς τὸ ἀκόλουθον παραδόξωτον ἐπεισόδιον : «Πανσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης, ὅταν διέτριβε ἐν Βυζαντίῳ, ἀγάπησε παρθένον ἐλευθέρην καὶ τὴν ἐκάλεσε μὴ νύκτα στὴ σκηνὴ του. Ἡ νεάνις αὐτὴ, ἡ ὁποία ὀνομάζετο Κλεονίκη, εἰσερχομένη στὴν σκηνὴ τοῦ Πανσανίου ἔροϊε ἀπὸ ἀπροσεξία τὸν λόγῳ. Ἐταὶ ἀπλώθηκε γύρω σκοτάδι. Ὁ Πανσανίας μὴ διακρίνων τὰ κάλλη τῆς παρθένου, ἀνέφθηκε ἀμέσως, ὅτι αὐτὸ πρὸς κάμνει εἶνε προδοτικὸν γιὰ τοὺς Ἕλληνας, φοβήθηκε συγχρόνως μήπως συλληφθῇ καὶ ἐρεθισθεῖς, ὥρμησε καὶ ἐκόπωσε μὲ τὸν ἀνιάνκην του τὴν παρθένον ! Ἀπὸ τότε ἡ Κλεονίκη παρουσιαζόταν τακτικὰ στοὺς ἴππους τοῦ Πανσανίου καὶ τοῦ ὑπενθύμῳ τὸ ἐγκλήμα του, καὶ τοῦ ἔλεγε :

«Βαῖνε δίχως ἄσπον' μάλ' αὖτε κακὸν ἀνδράσιν ὄβρις». Τὸ φάντασμα αὐτὸ τῆς Κλεονίκης βασάνιζε τόσο τὸν Πανσανίαν, ὅστε ἀναγκάστηκε νὰ πλεύσῃ εἰς Ἡράκλειον ὅπου διὰ προσευχῶν καὶ παρακλήσεων ἔζητοῦσεν ἀπὸ τὸ θῆμα τοῦ ἔλεος. Τότε παρουσιάσθηκε, πρῶτα, ἄνθρωπος καὶ τὸν Κλεονίκη καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ πάψῃ νὰ τὸν βασανίζει ὅταν θὰ μετ' ἱβή οὗτος καὶ θὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Λακεδαίμονα. Ὁ Πανσανίας ἐπέσπευσε νὰ μεταβῇ τότε ἀμέσως εἰς Λακεδαίμονα, ἀλλὰ μόλις ἐφθασεν ἐκεῖ, μόλις πάτησε τὸ πόδι του, ἀπέθανε !...

Καὶ ὁ Πλάτων ὁμῶς ἀναφέρει, ὅτι, ὅπως ἐπίστευαν στὴν ἐποχὴ του, εἶχαν ἐμφανισθῇ πολλὰκις βρυκολάκες καὶ φαντάσματα ἀνθρώπων μοχθηρῶν καὶ ἀμετανοήτων παρενοχλοῦντα τοὺς ζώντας.

Πῶς ὁμῶς ἄρχισαν οἱ ἄνθρωποι νὰ πιστεύουν στὴν ὑπερβασμένη βρυκολάκων ; Ὅπως φαίνεται συνετέλεσε εἰς τοῦτο ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἡ νεκροφάνεια, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ εἶχαν πάθῃ διάφορα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ φωσφορικὰ φαινόμενα τῶν νεκροταφείων.

Τοὺς παλαιούς ἐκείνους καιροὺς ἡ νεκροφάνεια ἦταν ἄγνωστη στοὺς ἀνθρώπους καὶ μορφοῦσαν συνεπὲς νὰ δημιουργηθοῦν γύρω ἀπὸ αὐτὴν διάφορες τερατολογίαι. Σήμερα γνωρίζουμε ὅλοι τι εἶνε τὸ φαινόμενον τῆς νεκροφανείας, στὴν ὁποίαν περιπίπτει κανεὶς καὶ φαίνεται ὡς νεκρὸς ἐνθ' ὧν εἶνε. Ἐταὶ συνέβη μάλιστα νὰ ταρῶν ζῶντες πολλοὶ δυστυχεῖς ἄνθρωποι.

Εἰς τὰ «Επιστημονικὰ Παράδοξα» τοῦ Στρούμπου δημοσιεύεται συγκινητικὴ ἀφήγησις τῶν περιπετειῶν ἀνδρὸς εἰς νεκροφάνειαν περιπεσόντος, γραμμὴν ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν παθόντα. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν λοιπὸν αὐτὴν ὁ περιπίπτων εἰς νεκροφάνειαν—εἰς «καταχώνιασμα», ὅπως λέγει ὁ λαὸς—καὶ συνειδητοῖ τὸν τι γίνεται γύρω του εἶχε καὶ τοὺς θρήνους γύρω του ἀκούει, καὶ τὸ σάβανο πὺν τοῦ φοροῦν αἰσθάνεται. «Τὰ ἐννοιοῦθα ὅλα, γράφει ὁ παθὼν. Κλάμμα, τα, θρήνους, κακὸ. Ἐννοιοῦσα πὺν μοῦ φοροῦσαν καὶ τὸ σάβανο. Κατάλαβα ἀκόμα πὺς μὲ βάλανε στὸ φέρετρό, πὺς μὲ σηκώσανε καὶ μὲ πῆγαν στὸ νεκροταφεῖο νὰ μὲ θάψουν !...»

Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν δύναται ὁ ἐν νεκροφανεῖς διατελὼν οὔτε νὰ κινήθῃ, οὔτε νὰ φωνάξῃ. Μόνον τὴν τελευταία στιγμὴ, τὴν ὥρα τῆς ταφῆς, εἶνε δυνατόν νὰ τινάξῃ ἐπάνω ἀπ' τὸν πολὺ φόβο !... Καὶ ὁμῶς πολλοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν εἰδησι πὺς εἶνε ζωντανοὶ καὶ ἐτάφησαν καὶ βοήξαν σκληρὸ θάνατο κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ξανασκρόντες βοήξαν τὸ σκελετὸ τους σὲ τέτοια θέσι πὺν κατάλαβαν τὴν ἀγωνία καὶ τὴν μαρτύριον τράβηξε ὁ νεκροζώντανος ἐκεῖ μέσα, στειροφυρίζοντας γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸ σκελετοῦ τοῦ φερέτρου του, μὴ μπορώντας ν' ἀναπνεύσῃ, ἀγωνιῶν, ὑποφέρων...

Οὐδὲν τοῦτου φορικωδέστερον πρᾶγματι διὰ τὸν ἄνθρωπον ! Κάποτε ὁμῶς οἱ ἀντρεῖς ἄνθρωποι πὺν ἐπάθαιναν νεκροφάνειαν ἐθαύματον ὅταν εἶδαν σημεῖα ζωῆς μίαν ὥραν γοηγοῦσά τε. Καὶ νὰ τι λέγει σχετικῶς ὁ Ἀναστάσιος Γ. Φιλίππουπολιτης, ἱατρός, χειρουργὸς καὶ μέλος ἀντεπιστέλλον δύο Ἀκαδημιῶν. «Ἀν νεκρὸς ἐκπερόμενος ἐπιδείξῃ σημεῖα ζωῆς, ἐνταριάζονται αὐτὸν ἀμέσως, γιὰτὶ πιστεύουν ἀδιστάκτως, ὅτι τὰ σημεῖα αὐτὰ δείχνουν πὺς ὁ δαίμων μετέβαλλε εἰς βρυκόλακα τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ, εἰσελθόντ' ἐντὸς τοῦ σώματος !...»

Ἄλλη αἰτία τῆς περὶ βρυκολάκων δοξασίας εἶνε, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, τὰ φωσφορικὰ φαινόμενα τῶν νεκροταφείων. Καὶ νὰ πὺς προέρχονται αὐτὰ : Τὰ δύο πεμπτημόρια σχεδὸν τῶν ὀστέων

παντὸς ἀνθρώπου συνίστανται ὑπὸ φωσφορικῆς τετάνου. Ἀπὸ αὐτὴν παράγεται φωσφοροῦχον ὕδρογόνον τὸ ὁποῖον φλέγεται στὸν ἀέρα, ὁμοῖον μὲ φλόγα λευκὴν καὶ ζοηράν. Μερικὰ μάλιστα ὥρα, ἀποβάλλουν τὸ φωσφοροῦχον αὐτὸ ὕδρογόνον ζῶντα καὶ παρὰ τὸν ἅμα αἱ λαμπυρίδες καὶ οἱ ἑλατὶ postlaci τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ὅποιοι τόσο λαμπρὸ καὶ τόσο ζωηρὸ φῶς βγάζουν, ὥστε τοὺς μετατρέφουνται σταῖς ὀδοποιίας ἀντὶ φανόν !

Τέτοια φαινόμενα παρατηροῦνται, ὅπως θὰ προσέξατε, καὶ τὴν νύκτα στὴ θάλασσα.

Ὁ Πουκερίλ εἰς τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔγραψε περιηγηθεὶς τὴν Ἑλλάδα διατείνεται ὅτι οἱ παρ' ἡμῶν βρυκολάκες προήλθαν ἐκ τῶν νεκρῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ σώματα δὲν διεσώθησαν, ἐπειδὴ ἦσαν ἀφορισμένα ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζουν καὶ ἄλλοι ὅτι ὁ Ἀλλὰτιος ὡς καὶ ὁ Χριστόφορος Ἀγγέλου, βεβαιώνουν, ὅτι οἱ ἀφορισθέντες καὶ ἀμετανόητοι ἀποθανόντες γίνονται μετὰ θάνατον «τυμπανίται», δηλαδὴ βρυκολάκες ! Οἱ τυμπανίται αὐτοὶ ἐχοντες σῶμα ἀποσκληρωμένον καὶ κοίλαν ἡχοῦσαν ὁμοῖα μὲ τυμπανον, ἐξήρχοντο τὴν νύκτα ἐκ τοῦ τάφου αὐτῶν καὶ ἐκακοποιοῦσαν τοὺς ζώντας. Σήμερα τέλος, πιστεύουν στὴν Ἑλλάδα, ὅτι βρυκολάκες γίνονται ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὸν νεκρὸν ἐπιδόσε ὁποιοδήποτε ζῶον καὶ μάλιστα γάτα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῆς ταφῆς !...

Τέλος ὁ λαὸς πιστεύει ὅτι ὁ βρυκόλακας δὲν μπορεί νὰ μῆν' ἔνα σπῆτι ὅταν στὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ ὑπάρχουν σταυροειδῶς τοποθετημένα 4 πιάτα ἢ καὶ ἀπήγανος. Πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ὁ βρυκόλακας δὲν βγαίνειν τὰ Σάββατα ἀπὸ τοὺς τάφους των ἀλλὰ μένον καὶ κοιμούνται ἐντὸς αὐτῶν, ἐν τελείᾳ ἀναισθησίᾳ διατελούντες. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μόνον κατὰ Σάββατον ξεθάβουν τοὺς βρυκολάκας νεκρούς καὶ τοὺς καίνε ἢ τοὺς διαβάζουν διάφορες ἐνθ' ἡμῶν γιὰ νὰ λυθῶσιν.

Ὁ Βολταίρος στὸ «Φιλοσοφικὸ Λεξικόν» του καὶ ἐν τῇ λέξει «Vampire» λέγει ὅτι δύο σωματοφύλακες τοῦ αυτοκράτορος Καρόλου I ἐστάλησαν εἰς Οὐγγαρίαν γιὰ νὰ ἐξετάσουν βρυκόλακα ἀνθρώπου πρὸ ἐξ ἐβδωμάδων καταλιπόντος τὸν βίον. Ἐρχον δὲ πραγματικῶς αὐτὸν νὰ κάθεται σὺν κρεββάτι του φαιδρὸς καὶ εὐθὺς ὡς. Μάλιστα ἦτο, ὡς λέγεται, καὶ τρομερὰ πενσιμῶνος. Οἱ δύο σωματοφύλακες τὸν ἐφόνευσαν διατροπῆσαντες τὴν καρδίαν του καὶ καθύσαντες ἀκολούθως αὐτόν !

Τέλος στὸ Ναύπλιο ἡ μάμμη γνωστοῦ ἱατροῦ διετείνεται πρὸ ἑτῶν, ὅτι κατὰ νύκτα βρυκολάκιζε ὁ γαμβρὸς τῆς καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ σπῆτι τῆς ἐξυλοκοποῦσεν ἀγρίως καὶ αὐτὴν καὶ τὴν κόρην τῆς, τὴν τέως δηλαδὴ σύζυγόν του !... Οἱ πόνοι ἀπὸ τὸ ἔβλεπε αὐτὸ περνοῦσαν, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τῆς ἰδίας, μόλις ἀνέτελλε ὁ ἥλιος !...

Στὰ νησιά καὶ σ' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος πιστεύουν πὺς ὁ ἄνθρωπος βρυκολακιάζει, ἀν βλαστημήσῃ τὸν ἴδιον ἐαυτοῦ τὸν ὥρα πὺν «ψυχομαχάει» ἢ τὸν βλαστημήσῃ κανεὶς ἄλλος.

Ὁ βρυκόλακας μένει ἀλυτοὺς στὴ γῆ καὶ τὴν νύκτα βγαίνει ἀπὸ τὸν τάφο του καὶ πνίγει ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Στὸ μέρος πὺν ὑπάρχει βρυκόλακας πέφτον βαρεῖς ἀρρώστειες, τὰ σπῆτα καταστρέφονται, μαραινούνται τὰ λουλούδια, φοροῦν τὰ κρεβάτια καὶ οἱ σκύλοι γυρίζουν καὶ οὐκιάζουν τὴν νύκτα στοὺς δρόμους.

Ἀπὸ τὰ κακὰ αὐτὰ δὲν μπορεί νὰ σώσῃ τὸν τόπο ὁ παπάς. Πρέπει νὰ ἐπέμβῃ ὁ ἀρχιερεὺς μὲ 12 παππάδες, νὰ νοναίσῃ στὸν τάφο τοῦ βρυκολάκα καὶ νὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐταὶ ὁ βρυκόλακας λυώνει, πολλές, μάλιστα, φορὲς οἱ παριστάμενοι κατὰ τὴν δέξιν, ἀκούσαν μέσα στὸν τάφο τὸ τριζιμὸν τῶν κοκάλων !...

Ὁ Ἀρ. Μ. Ταταράκης γράφει στὰ «Νεοελληνικὰ Ἀνάλεκτα» τοῦ «Παονασσοῦ» ὅτι κάποτε βρυκολάκισε σ' ἑνα νησί κάποιος λεγόμενος Κουβέλος, γιὰτὶ τὴν ὥρα πὺν ψυχορραγοῦσε διαβολοειδῶς τὸν ἑαυτοῦ του. Ὁ βρυκόλακας τοῦ Κουβέλου γυρίζε τὴν νύκτα στοὺς ἀγρούς καὶ ἐπνίγε καὶ κατακομμάτιαζε ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Μία νύκτα μάλιστα ἐπετέθη καὶ κατὰ τὸν ἀδελφὸν του, τὸν ὁποῖον βοήξαν τὴν ἐπομένην κομματιασμένον.

Ὁ Κουβέλος αὐτὸς δὲν ἔβλεπεν στὸν τάφο του ἂν καὶ τὸν διάβαζε Ἀρχιερεὺς. Στὸ τόπο του βρέθη ἀπέθνησκον, γυναικὲς ἀπεβαλάν, γιδοπρόβατα φοροῦσαν.

Τότε τὴ συμβουλὴ κάποιου γέροντος ἀνοῖξαν τὸν τάφο τοῦ Κουβέλου. τὸν ἐβγαλάν ἐξ ὧν ἄλυτον, καθὼς ἦταν, τοῦ ἔρχοντο τὸ σπῆτος, τοῦ ἐβγαλάν τὴν καρδίαν, τὴν ἔκαψαν καὶ σκόρπισαν τὴν σάχην στοὺς ἀνέμους. Τὸ ἄλλο του σῶμα τὸ ἔκλεισαν σ' ἑνα σκεῖ καὶ τὸ ἐρρίξαν στὸ πλάγος !

Ὅταν τὸν ἔθαψαν ὁ Κουβέλος ἦταν τρομερὸς τὴν θάνα μὲ μαρτυρημένη τὴν δὴν, νύκτα μακρὰ βαμμένα στὸ αἷμα, μάτια ἀνοῖχτα καὶ ἄγρια, μαλλὰ μακρὰ, σὰν γυναικεῖα.

Ὅταν ἐρρίξαν τὸ σῶμα του στὴ θάλασσα, σηκώθηκε τρομερὴ τρικυμία ! Αὐτὰ περὶ βρυκολάκων. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν δοξασιῶν διαφόρων λαῶν ἔγραψε καὶ ὁ Μπαρμ. Στόουκερ τὸν «Κατὰ τὸν Βρυκόλακα» τὸν δημοσιεύμενον στὸ «Μπουκέτο». Ὁ Μελετητῆς

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Τοῦ Georges Dolley

Ἡ δεσποινὶς Συρὲ, διευθύντρια μεσιτικῶν γραφείων ὑπηρετῶν, ἐπαλωμένη σὲ μὴ πολυχρόνια, διάβαζε μὴ μακρὰ πὺν εἶχαν γέρει. Τελευταίως ὑπῆρχε μὴ κρίσις ὑπηρετῶν καὶ συχνὰ τῆς ἐρχόντουσαν τέτοια μιλλιεταῖα. Ἀγὰ, χωρίζοντας μὴ μὴ τίς συλλαβές, διάβασε :

Ἐδγρ Φλαπὺ ντὸ Μπουκέ

62 Λεωφόρος Ἡλίου Πεδίου

— Ἀς ἔλθῃ, εἶπε. Χλωρὸς καὶ λεπτὸς μπῆκε ὁ Ἐδγρ Φλαπὺ ντὸ Μπουκέ. Κάθετος σὲ μὴ ἄλλη πολυχρόνια, στερέωσε τὸ μονόκλ του καὶ διώρθωσε τίς τσάκιες τοῦ πανταλονίου του.

— Τί ἐπιθυμεῖτε ; τὸν ἐρώτησε ἡ διευθύντρια. — Ἐπιθυμῶ, κυρία, ἑνα θαλαμηπόλο γιὰ τὴ φίλῃ μου κυρία Φουλῆ.

— Δυστυχῶς δὲν βρίσκεται... — Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ὁ μισθός, δέχομαι ὁ ἕνός. — Ὡ ! τότε !...

— Ἀλλὰ εἰμαι... ἡ μάλλον εἶνε ἡ φίλῃ μου πολὺ δύσκολη. Ἡ Ἑλένη, κ. Συρὲ, εἶνε πολὺ λεπτὴ καὶ νιστεγνέ, μορφωμένη καὶ μὴ πολὺ καλὸ γούστο. Ἐχει ψυχὴ ἀγγελική.

Πρὸ παντὸς δὲν μπορεί νὰ ὑποφέρῃ στοὺς ὑπηρετὰς τὴν ἀγένη, μιστὴ τὴν χυδαῖότητα, τοὺς ἀποτομῶν τρόπους, τὴν ἀγριότητα... Ὅπως βλέπετε, κυρία, ἐγὼ φροντίζω γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑπηρεσίας. Βέβαια αὐτὸς ὁ ρόλος εἶνε δικός της, ἀλλὰ...

— Φυσικὰ ! αὐτὴ ἔπρεπε νὰβῇ ! — Ναί. Ἀλλὰ ἀποστὲ, ἐφεται αὐτὲς τίς φασαρίες. Σὰς λέγω εἶνε πολὺ λεπτὴ. Καὶ καμμιὰ φορὰ σκέπτομαι τί θὰ ἔκαμνε τὸ καὶ μὲνὸ τὸ παιδί ἂν ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ ζῇ ! Τέλος !... Τῆς χρειάζεται, λοιπὸν, κυρία μου, ἑνας ἐξαιρετικὸς θαλαμηπόλος, καθὼς πρέπει, καλῆς διαγωγῆς. Προσέχει πρὸ παντὸς στὴ διαγωγή !

— Δὲν εὐχαριστήκατε ἀπ' τὸν Γουσταῖο πὺν σὰς ἔστειλε τὴν ἄλλη φορὰ ;

— Ἐγὼ, προσωπικῶς, ναί ! Ἀλλὰ ἡ κυρία Φουλῆ, εἶχε παρὰ πονα γιὰτὶ ἀντελήφθη πὺς ὁ Γουσταῖος ἀγαποῦσε κάποιον καμαριέρα στὴ γειτονία. Ἀ ! ἔξερετε, ἡ Ἑλένη δὲν μπορεί νὰ ὑποφέρει τέτοια πράγματα μὲ ! στὸ σπῆτι τῆς.

— Ἐξοφῶ καλὰ πὺς οἱ ὑπηρετὰς δὲν εἶνε τοῦ κόσμου, μὴ λέγει συχνὰ. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ ζῶσιν μὲ τέτοιους τύπους. Τὶ νὰ κάμω, εἶνε ἔτσι ὁ χαρακτήρας μου. Ἐγὼ εἰμαι γεννημένη γιὰ νὰ ζῶσιν στὴν αὐτὴ τῆς Μαρίας-Ἀντουανέτας. Γι' αὐτὸ, κυρία μου, μὴ χρειάζεται ἑνας ὑπηρετὴς λεπτός, γλυκὺς, μορφωμένος πρὸ παντὸς, καὶ ἀμέμπτου διαγωγῆς. Τέλος, κυρία Συρὲ, ἑνα τύπο, σὰν καὶ κείνον πὺν θὰ παρουσιάζατε στὸν ἀρχιεπισκόπο τῶν Παρισίων ἂν σὰς ἐζητοῦσε κανένα θαλαμηπόλο !

Ἡ κυρία Συρὲ σκέφθηκε λιγάκι. — Ἐγὼ κάποιον γιὰ τὴν ὑπηρεσίαν σας, εἶπε καὶ κτύπησε τὸ κουνδοῦν.

— Πέστε τοῦ Βαπτιστῆ νὰ ἔλθῃ ἔδω, διέταξε. Ἐγὼς ὑπηρετῆς παχὺς, καστανός, ἡλιοκαμένος, ξυρισμένος, μὲ ὕψος ἕπουλο, παρουσιάσθηκε.

— Ὁ Βαπτιστῆς, εἶπε ἡ διευθύντρια τοῦ μεσιτικῶν γραφείων, εἶχε τὰς καλλίτερας συστάσεις. Ἐμειν' ἐπὶ δέκα ἔτη στὴν ὑπηρεσία μὴς γρηγὰς μαρκησίας, μὴ μὲ τὴ γυναικίαν του ὡς καμαριέρα, μὰ αὐτὴ τὸν ἐγκατέλειπε ἀκολουθώντας κάποιον φίλο της.

— Ἐλλῆξω νύχης καλὴ διαγωγή, Βαπτιστῆ, μουρούρισε ὁ Ἐδγρ. Γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρῃς πὺς ἡ κυρία προσέχει πολὺ σ' αὐτὴ.

— Ἀ ! ὅσο γι' αὐτὸ μένεται ἡσυχος καὶ σεῖς καὶ ἡ κυρία, ἀπάντησε ὁ Βαπτιστῆς. Γιὰτὶ ὅταν παντρεύεται κανεὶς μὴ μὴ γυναικίαν πὺν τὴν Δευτέρα κλείνει τὸ μάτι στὸν ὑπάλληλο τοῦ κρεοπωλείου, τὴν Τσίτη χαμονελαῖε στὸν μανάβη, τὴν Τετάρτη γλυκομιλάει στὸν μπακάλογα, τὴν Πέμπτη δέχεται τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ γαλατῆ, τὴν Παρασκευὴν φλερτάρει μὲ τὸν ψαρά, (ὅλοι διαλεκτοὶ ἔνας κ' ἑνας, βλέπετε) καὶ τὸ Σάββατο βγαίνει περίπατο μὲ τὸν καρβουνά μὴ μὴ γυναικίαν πὺν καὶ στὸ τέλος τὸ στρίβει, χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ἔτσι καὶ τὴν Ἑλένη τοῦ Μενελάου νὰ συναντήσῃ θὰ γυρίσῃ ἀλλοῦ τὰ μούτρα του. Αὐτὸ ἔχω πάθῃ κ' ἐγὼ.

— Καλὰ, φαντάζομαι πὺς μπορούμε νὰ ἡσυχάσουμε μ' ἑσένα. — Ναί μετὰ τὸ δυστυχίμα του, εἶπε ἡ κ. Συρὲ, ὁ Βαπτιστῆς.

Εἶνε πολὺ φρόνιμος καὶ δὲ μιλᾷ σὲ κανένα. Οἰστροῦντο πὺν ἔχον ἀπατηθεῖ, γίνονται ἐξαιρετικὸι ὑπηρετὰ.

— Καλὰ, κυρία, τὸν θέλω. Θὰ μὴ τὸν στείλετε αὐθιγὸ τὸ πρωῒ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΠΟΘΟΣ

[Γραμμένα γιὰ τὸ «Μπουκέτο»]

Βαθὺ χινόπωρο γοερό, πόσον καιρὸ σὲ καρτερό, γιομάτες τρόμο πλατεῖς στάλες, τὸν φύλλον ἀραχλοὶ χαμοῖ, τὸν δειλινὸν ἀγοὶ καίμοι, πὺν μὲ μεθοῦσατε τίς προάλλες...

Τὰ καλοκίτριά μ' ἔρησαν, καὶ τὰ λιποῦντα τὰ βαρεῖα, κ' οἱ ἔσπεροι οὐρανοὶ οἱ γαλάζιοι ! ἀπορεῖ μὴ ποθεῖ ἡ καρδιά, πότε νὰ ῥθεῖ μέ'σ'σ'τὰ κλαριά, ὁ θεὸς βορίας καὶ τὸ χαλάζι...

Τότες γερότ' καὶ γὰρ ξανά, μέ'σ'σ'τὰ κορυμμένα δειλινά, θ' ἀναπολοῖ γλῆκ'—ποῖς ἔρει, καὶ θὰ μὲ σφάζει πὺν πολὺ, σὰν ἑνα μακρὸν βιολί, — τὸ περασμένο καλοκαίρι...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ὁ παλὸς μὰς ἔρωτις, μὴ τὰ βίσανὰ του, ὁ καλὸς μὰς ἔρωτις, εἶνε τοῦ θανάτου.

Ἄντα χρόνια στὴ σειρά, δίχως νὰ τὸ ξέρει, ἄντα χρόνια στὴ σειρά, μὴς κρατοῦσε ταίρι.

μὰς βαστοῦσε συντροφιά, μὴς κρατοῦσε ταίρι, ἄντα χρόνια στὴ σειρά, — κ' ἑνα καλοκαίρι...

Γίγρω τὸν δια ὀφθαλμῶν, λόγια, μίση, φθόνοι ! μὰ ἦθε μέρα πὺν κ' αὐτὸς, ἄρχισε νὰ λιώνει...

Κί' ἑνα βράδι ἀξέχαστο, —βράδι πικραμένο,— καθὼς εἶμον μοναχός, νὰ σὲ περιμένο,

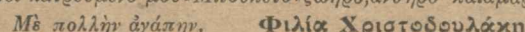
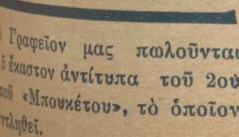
δίχως τίποτα νὰ πεί, ἔγρω στὴ μπάντα, ἔκλεισε τὰ μῆτια του, — κ' ἔορσε γιὰ πάντα...

Νικολέιν Λαπαζιώτης

Η ΧΩΝΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΓΗΤΩΝ

Ὁ παρακάτω κατάλογος μὴς δείχνει τὸ χρονικὸ διάστημα πὺν ἀπαιτεῖται γιὰ τὴ χώνευσιν τῶν κοινωτέρων τροφῶν.

Ρύζι βραστό, 1 ὥρ' αὐτὰ χτυπητὰ, 1.30' μὴλα 1.30' μπριζόλες κυνηγιῶν, 1.30' φάρος βραστός, 2 ὥρες γάλα βραστό, 2 ὥρες αὐτὰ νωπὰ ὡμά, 2 ὥρες κοινουπιδία, 2 γάλα ἀβραστό

[illegible]

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ : Καταρράκτης, άμέσως και άσφαλώς. Τραχώματα, τριχιάσεις, αλλοιωθρία κλπ. διά τών άσφαλεστέρων θεραπειών και πάντα τά όφθαλμικά νοσήματα.

27 Μενάνδρου 27—'Αθήναι. Τηλ.1-68

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

Αί λαβούσαι μέρος εις αὐτὴν δεσποινίδες τῆς ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως τῶν Ἀθηνῶν.